

Джон Пайпер
П'ять пунктів
на шляху до більш глибокого переживання
Божої благодаті

1. Передмова
2. Історичне коріння
3. Всеосяжна гріховність
4. Непереборна благодать
5. Обмежене викуплення
6. Безумовне обрання
7. Наполегливість святих
8. Що означає для мене п'ять пунктів: особисте свідчення
9. Заключні свідотства
10. Заключне звернення

Розділ 1
Передмова

Християни люблять Бога. Він наш великий скарб, і ніщо не може зрівнятися з Ним. В одному з великих старих катехізисів говориться: «Бог - це Дух, нескінченний, вічний і незмінний у Своєму бутті, мудрості, силі, святості, справедливості, доброті та істині». ¹ Це Той, Кого ми любимо. Ми любимо всю панораму Його досконалостей. Пізнати Його, бути коханим Ним і стати таким, як Він, - кінець пошуків нашої душі. Він - наша «надзвичайна радість» (Пс. 42:4).

Він нескінченний - і це відповідає нашому прагненню до повноти. Він вічний - і це відповідає нашому прагненню до сталості. Він незмінний - і це відповідає нашому прагненню до стабільності та безпеки. Немає подібного до Бога. Ніщо не може зрівнятися з ним. Багатство, секс, влада, популярність, завоювання, продуктивна діяльність, великі досягнення - ніщо не може зрівнятися з Богом.

Коли туман розсіюється

Що більше ти Його знаєш, то більше хочеш Його пізнати. Що більше ви насолоджуєтесь Його спілкуванням, то голоднішими ви стаєте для глибшого і багатшого спілкування. Задоволення на найглибших рівнях породжує священне прагнення до того часу, коли в нас буде сама сила Божа любити Бога.

Ось як Ісус молиться за нас своєму Отцеві: «Я ж Ім'я Твоє їм об'явив й об'являтиму, щоб любов, що Ти нею Мене полюбив, була в них, а Я в них!» (Івана 17:26). Ось чого ми прагнемо: та сама любов, яку Отець має до Сина, наповнює нас, даючи нам змогу любити Сина з силою і чистотою любові Отця. Тоді розчарування недостатньої любові минуть.

¹ Вестмінстерський короткий катехизис, Питання четверте (Westminster Shorter Catechism, Question Four).

Так, чим більше ти Його знаєш, любиш і довіряєш Йому, тим більше ти бажаєш Його знати. Ось чому я написав цю маленьку книжку. Я жадаю пізнати Бога і насолоджуватися Богом. І я хочу того ж для тебе. Великий старий катехізис ставить запитання: «Яка головна мета людини?» І відповідає: «Головна мета людини - прославляти Бога і *насолоджуватися* Ним вічно».² Насолоджуватися Богом - це шлях прославляти Бога, тому що *Бог найбільш прославлений у нас, коли ми найбільш задоволені Ним*.

Але щоб насолоджуватися Ним, ми повинні Його знати. Бачити - це насолода. Якщо Він залишається розпливчастим, неясним туманом, ми можемо бути заінтриговані на деякий час. Але ми не будемо приголомшені радістю, коли туман розсіється, і ви опинитеся на межі величезної прірви.

Варта уваги боротьба

Мій досвід показує, що ясне знання Бога з Біблії - це розпалювання вогню, яке підтримує полум'я любові до Бога. І, ймовірно, найважливіший вид знання - це знання про те, яким є Бог у спасінні. Ось про що п'ять пунктів кальвінізму. Не сила і суверенітет Бога загалом, але Його сила і суверенітет у тому, як Він рятує людей. Ось чому ці пункти іноді називають *вченням про благодать*. Щоб повністю відчувати Бога, нам потрібно знати не тільки те, як Він діє загалом, але, зокрема, як Він рятує нас - як Він рятував мене?

Я не починаю як кальвініст і не захищаю систему. Я починаю як віруючий у Біблію християнин, який хоче поставити Біблію вище за всі системи мислення. Але за ці роки - багато років боротьби - я заглибився у своєму переконанні, що кальвіністські вчення за п'ятьма пунктами є біблійними, а отже, істинними, а відтак - цінним шляхом до більш глибоких переживань Божої благодаті.

Моя власна боротьба змушує мене бути більш терплячим з іншими, які перебувають на шляху. І в якомусь сенсі ми всі на шляху. Навіть коли ми знаємо щось по-біблійному і по-справжньому - те, що досить ясно і дорогоцінне, щоб померти за це - ми все одно неясно бачимо крізь тьмяне скло (1 Кор. 13:12). Може бути багато сліз, коли ми намагаємося втілити наші ідеї у вогні Божого випробування.

Але вся боротьба заради розуміння, що Біблія говорить про Бога, варта того. Бог - це камінь сили у світі хитких пісків. Знати Його за Його суверенітетом - значить бути як дуб на вітрі негараздів і розгубленості. І разом із силою - солодкість і ніжність за межею уяви. Суверенний лев Юдейський - солодкий Агнець Божий.

Моя молитва за тебе

Я молюся, щоб вам допомогли. Будь ласка, не думайте, що ви повинні читати ці короткі розділи в якомусь певному порядку. Багато хто з вас захоче пропустити історичний вступ, тому що він не такий актуальний для біблійних питань. У книги є навмисний порядок, але не соромтеся починати там, де вона видається найбільш актуальною для вас. Якщо ви захочете, то ви повернетеся до решти частини. Якщо ні, то просто поверніться до Біблії і прочитайте її щосили. Ось де, я сподіваюся, ви все одно опинитеся: читаючи і розуміючи, люблячи, насолоджуючись і слухаючись Божого слова, а не мого слова. Я молюся, щоб завдяки нашій зустрічі тут ви рухалися «на шляху до глибшого переживання Божої благодаті».

² Вестмінстерський короткий катехізис, Питання перше (Westminster Shorter Catechism, Question One).

Розділ 2

Історичне коріння

Джон Кальвін, відомий богослов і пастор із Женеви, помер 1564 року. Разом із Мартіном Лютером у Німеччині він був найвпливовішою силою протестантської Реформації. Його коментарі та Інститути християнської релігії все ще мають величезний вплив на християнську церкву в усьому світі.

Церкви, які успадкували вчення Кальвіна, зазвичай називають реформатськими, на відміну від лютеранських або англіканських / єпископальних гілок Реформації. Хоча не всі баптистські церкви дотримуються реформатської теології, існує значна баптистська традиція, яка випливає з цієї течії і досі зберігає центральні доктрини, успадковані від реформатської гілки Реформації.

Арміній і Ремонстранти

Суперечка між армініанством і кальвінізмом виникла в Голландії на початку 1600-х років. Засновником армініанської партії був Якоб Арміній (1560-1609). Він навчався в Женеві у наступника Кальвіна Теодора Беза і став професором теології в Лейденському університеті 1603 року.

Поступово Арміній прийшов до того, що відкидав деякі кальвіністські вчення. Протиріччя поширилося по всій Голландії, де Реформатська Церква була переважною більшістю. Армініяни склали свій символ віри в «П'яти статтях» і 1610 року представили їх державним органам Голландії під назвою Ремонстрація (Подання), підписана 46 священиками.

Офіційна кальвіністська відповідь прийшла із Синоду Дорта, який проводили з 13 листопада 1618 року до 9 травня 1619 року для розгляду п'яти статей. Було вісімдесят чотири члени і вісімнадцять світських уповноважених. Синод написав те, що стало відомо, як канони Дорта. Вони все ще є частиною церковного сповідання реформатської церкви в Америці та християнської реформатської церкви. У них йдеться про п'ять пунктів кальвінізму у відповідь на П'ять Статей армініанських ремонстрантів.

Таким чином, так звані П'ять пунктів не були обрані кальвіністами як короткий виклад їхнього вчення. Вони виникли як відповідь армініанам, які вибрали ці п'ять пунктів, щоб не погодитися з ними.

В серці біблійного богослів'я

Більш важливо дати позитивну біблійну позицію за п'ятьма пунктами, ніж знати точну форму початкового протиріччя. Ці п'ять пунктів усе ще лежать в основі біблійного богослов'я. Вони не маловажливі. Те, де ми стоїмо на них, глибоко впливає на наш погляд на Бога, людину, спасіння, викуплення, відродження, впевненість, поклоніння і місії.

Десь по дорозі (ніхто не знає напевно, коли і як), п'ять пунктів стали узагальнюватися англійською мовою під аббревіатурою TULIP.

T – Total depravity (Всеосяжна гріховність)

U – Unconditional election (Безумовне обрання)

L – Limited atonement (Обмежене викуплення)

I – Irresistible grace (Непереборна благодать)

P – Perseverance of the saints (Наполегливість святих)

Я не стверджую, що ці п'ять пунктів вичерпують багатство реформатської теології. Багато авторів, особливо ті, що мають більш пресвітеріанську орієнтацію, сьогодні наголошують на цьому, тому що дуже багатьох людей (таких як я, баптиста) називають кальвіністами, хоча вони не охоплюють усіх аспектів реформатської традиції. Наприклад, Річард Мюллер у своїй книзі «Кальвін і реформатська традиція»³ і Кеннет Дж. Стюарт в «10 міфах про кальвінізм»⁴ ясно дають зрозуміти, що Кальвін і система течій, що впливають з його праць, ширші, глибші та багатогранніші, ніж п'ять потоків, на яких я зосереджений тут. Ці п'ять пунктів зосереджені на головному акті спасіння грішників Богом. Я також не стверджую, що ці назви для п'яти доктрин благодаті є найкращими. Як і будь-яка скорочена версія доктрини, всі вони схильні до непорозумінь. Джастін Тейлор дає корисне зведення різних спроб переформулювати ці істини⁵.

Наприклад, Тімоті Джордж віддає перевагу R O S E S над T U L I P:

Radical depravity (Радикальна гріховність)
Overcoming grace (Переповнена благодать)
Sovereign election (Суверенне обрання)
Eternal life (Вічне життя)
Singular redemption (Виняткове викуплення).

Роджер Ніколь віддає перевагу аббревіатурі G O S P E L (котра складається з шести пунктів):

Grace (Благодать)
Obligatory grace (Обов'язкова благодать)
Sovereign grace (Суверенна благодать)
Provision-making grace (Забезпечуюча благодать)
Effectual grace (Дієва благодать)
Lasting grace (Тривала благодать).

Інші взагалі відмовляються від спроб зробити аббревіатуру. Наприклад, Джеймс Монтгомері Бойс пропонує: радикальну гріховність, безумовне обрання, особливе викуплення, дієву благодать, наполегливу благодать. Грег Форстер пропонує: • Стан людини до порятунку: повністю осквернений

- Робота Отця у спасінні: безумовний вибір
- Робота Сина у спасінні: особисте спасіння
- Робота Духа у спасінні: надприродна трансформація
- Стан людини після спасіння: у вірі, наполегливості

Також я не стверджую, що цей порядок доктрин (T U L I P) обов'язково є найкориснішим під час навчання того, що вони означають. Звичайно, для цього традиційного порядку є хороше обґрунтування. Воно починається з людини, яка потребує порятунку (всеосяжна гріховність), а потім дає в порядку їхньої появи кроки, які Бог робить для спасіння Свого народу. Він обирає (Безумовне обрання), потім він посилає Ісуса, щоб викупити гріхи обраних (Обмежене викуплення), потім він непереборно повертає своїх людей до віри (Непереборна благодать) і, нарешті, працює, щоб змусити їх продовжувати до кінця (Наполегливість святих).

³ Richard Muller, *Calvin and the Reformed Tradition* (Grand Rapids: Baker Books, 2012), pp. 51-69. ⁴ Kenneth J. Stewart, *Ten Myths About Calvinism* (Downers Grove, Illinois: Inter-Varsity Press, 2011), pp. 75-96. ⁵ <http://thegospelcoalition.org/blogs/justintaylor/2011/11/08/tweaking-the-tulip/> (по состоянию на 5-29-2013)

Однак я виявив, що людям легше зрозуміти ці моменти, якщо ми підемо в тому порядку, в якому ми самі часто їх відчуваємо, коли стаємо християнами.

1. Спочатку ми відчуваємо нашу гріховність і необхідність спасіння.

2. Потім ми відчуваємо непереборну Божу благодать, яка веде нас до віри.

3. Далі ми віримо в силу викупительної смерті Христа за наші гріхи.

4. Потім ми виявляємо, що за роботою Бога у відкупленні наших гріхів і приведенні нас до віри було безумовне обрання Бога.

5. І, нарешті, ми спочиваємо в Його обираючій благодаті, щоб дати нам силу та волю бути наполегливим до кінця в вірі.

Той порядок, якого ми дотримуємося на наступних сторінках. Я постараюся викласти те, чого, на мою думку, Писання вчить у цих п'яти пунктах. Моє велике бажання - поглибити ваш досвід Божої благодаті і вшанувати Його, розуміючи і вірячи Його істині, розкриті у Писанні. Я молюся, щоб я був готовий змінити будь-яку з моїх ідей, які, можливо, суперечать істині Писання. Я не виявляю особливого інтересу до самого Джона Кальвіна, і вважаю, що деякі з його вчень були неправильними. Але загалом я хочу, щоб мене називали кальвіністом за п'ятьма пунктами, тому що це ім'я було пов'язане з цими пунктами впродовж століть, і тому що я вважаю, що ця кальвіністська позиція вірна Писанню. Біблія - наш кінцевий авторитет.

Я поділяю почуття Джонатана Едвардса, який сказав у передмові до своєї великої книжки «Свобода волі»: «Мені абсолютно не слід називати себе кальвіністом заради відмінностей: хоча я абсолютно не визнаю залежності від Кальвіна, або, вірячи вченням, яких я дотримуюсь, бо він вірив та вчив їх, і не може бути справедливо звинувачений у вірі в усім, як він вчив»...⁶.

Деяким читачам може бути корисно коротко викласти значення кожного з п'яти пунктів, перш ніж ми заглибимося в біблійні подробиці. Можливо, це передчуття пробудить якесь почуття, чому я вірю, що ці істини звеличують дорогоцінну Божу благодать і дарують невимовну радість грішникам, зневіреним у спасінні.

Всеосяжна гріховність

Наше гріховне розкладання настільки глибоке і таке сильне, що робить нас рабами гріха і морально нездатне подолати наше власне повстання і сліпоту. Ця нездатність уберегти себе від самого себе є повною. Ми повністю залежні від Божої благодаті, щоб подолати наш бунт, дати нам очі, щоб бачити, та ефективно закликати нас до Спасителя.

Безумовне обрання

Обрання Бога - це безумовний акт вільної благодаті, який був даний через Його Сина Ісуса до початку світу. Цим актом Бог обрав до заснування світу тих, хто позбудеться рабства гріха і буде приведений до покаяння і рятівної віри в Ісуса.

Обмежене викуплення

Викуплення Христа *необхідне* для всіх людей і *ефективне* для тих, хто Йому довіряє. Воно не обмежене у своїй цінності або достатності, щоб спасти всіх, хто вірить. Але *повна спасительна ефективність* відкуплення, яке здійснив Ісус, обмежене лише для тих, для кого цей спасительний ефект був підготовлений. Присутня повна необхідність відкуплення для

⁶ The Freedom of the Will (1754), ed. Paul Ramsey (New Haven, Conn. Yale University Press, 1957), p. 131.

всіх людей. Хто б не побажав - хто б не вірив - буде покритий кров'ю Христа. І в смерті Христа є божественний задум для виконання обіцянок нового заповіту для обраної нареченої Христа. Таким чином, Христос помер за всіх людей, але не за всіх однаково.

Непереборна благодать

Це означає, що опір, який усі люди чинять щодня проти Бога (Рим. 3:10-12; Дії 7:51), дивовижним чином долається в належний час спасительною Божою благодаттю для негідних бунтівників, яких Він обирає для спасіння.

Наполегливість святих

Ми віримо, що всі, хто виправданий, переможуть у битві віри. Вони будуть наполягати у вірі й не віддадуться остаточно ворогові своєї душі. Ця наполегливість є обіцянкою нового заповіту, отриманого кров'ю Христа, який діяв у нас самим Богом, але не для того, щоб применшити, а тільки зміцнити й підтримати нашу пильність, тож, врешті-решт, ми можемо сказати, що я боровся в хорошій боротьбі, але це не моя заслуга, а Божа благодать, що була зі мною (2 Тим. 4:7; 1 Кор. 15:10).

Звернемося тепер до біблійного пояснення й обґрунтування кожного з п'яти пунктів. Я молюся не за те, щоб я мав рацію, а за те, щоб слово Боже було по-справжньому пояснене, і наші розуми пом'якшаться, щоб отримати те, що справді там.

Розділ 3

Всеосяжна гріховність

Коли ми говоримо про гріховність людини, ми маємо на увазі природний стан людини поза благодаттю, проявленою Богом для обмеження або перетворення людини. Сукупність цієї порочності вочевидь не в тому, що людина робить стільки зла, скільки могла зробити. Немає сумнівів у тому, що людина може чинити більше злих вчинків по відношенню до свого ближнього, ніж вона робить. Але якщо вона утримується від вчинення більш злих вчинків з мотивів, не викликаних її радісним підпорядкуванням Богові, то навіть її «чеснота» є злом в очах Бога. У Посланні до Римлян 14:23 говориться: «а що не від віри, те гріх»⁷. Це радикальне звинувачення всієї природної «чесноти», яка не впливає з серця, що смиренно покладається на Божу благодать.

Приклад може зробити це радикальне звинувачення в більшій людській доброті більш ясним. Припустимо, ви батько сина-підлітка. Ви нагадуєте йому мити машину, перш ніж він використає її, щоб взяти своїх друзів на баскетбольний матч сьогодні ввечері. Раніше він

⁷ Я згоден з Томасом Шрайнером у тому, що цей вірш введений саме тому, що він є всеосяжним принципом із глибокою біблійною підставою: діяти без віри - гріх. Таким чином, Августин («Про справи Пелагія 34»; «Про благодать Христову» 1.27; «Про шлюб і сумління» 1.4; «Проти двох листів пелагіанців» 1.7; 3.14; «Про подолання святих» 20) мав рацію, стверджуючи, що будь-яка дія, вчинена не з віри, є гріх». Римляни, Екзегетичний коментар Бейкера до Нового Заповіту, Том 6 (Grand Rapids, MI: Baker, 1998), с. 739. Шрайнер зазначає, що Павло дуже легко міг би зробити більш обмежену точку зору, зупинившись на першій частині вірша 23 («А хто має сумнів, коли їсть, буде осуджений бо не робить з віри»), але, коли він додає безумовний принцип: «а що не від віри, те гріх», - він розширює основу для загального твердження. Шрайнер також вказує на той факт, що в Посланні до Римлян 4:18-21 ми бачимо, чому це так, а саме, що дія у вірі прославляє Бога, і ми повинні робити це в кожній деталі життя (1 Кор. 10:31). Не покладаючись на Бога в будь-яких діях або думках, ми отримуємо силу і славу (1 Пет. 4:11; 1 Кор. 15:10; Гал. 2:20). Це гріх, навіть якщо сам зовнішній вчинок узгоджується з волею Бога.

погодився зробити це. Він злиться і каже, що не хоче. Ви м'яко, але твердо нагадуєте йому про його обіцянку і кажіть, що ви очікуєте цього. Він чинить опір. Ви кажете: «Ну, якщо ти збираєшся використовувати машину сьогодні ввечері, це те, що ти погодився зробити». Він вибігає з кімнати злий. Пізніше ви бачите, як він мие машину. Але він робить це не з любові до вас або з бажання вшанувати вас як свого батька, що шанує Христа. Він хоче піти на гру зі своїми друзями. Це те, що обмежує його «послух». Я розміщую «послух» у лапки, тому що він тільки зовнішній. Його серце має неправильні мотиви. Це те, що я маю на увазі, коли кажу, що вся людська «чеснота» є розбещеною, якщо вона не з серця, сповненого любові до Небесного Отця, навіть якщо поведінка відповідає біблійним нормам.

Жахливий стан людського серця ніколи не впізнається людьми, які оцінюють це тільки по відношенню до інших людей. Ваш син відвезе своїх друзів на гру. Це «доброта», і вони сприймуть це як користь. Таким чином, зло наших дій ніколи не може бути виміряне просто шкодою, яку вони завдають іншим людям. У Посланні до Римлян 14:23 ясно, що порочність - це наш стан насамперед у стосунках із Богом і тільки в другу чергу у стосунках із людиною. Якщо ми не почнемо тут, ми ніколи не зрозуміємо всю нашу природну порочність.

Людська гріховність всеосяжна як мінімум у чотирьох сенсах.

1. Наш бунт проти Бога є всеосяжним.

Поза Божою благодаттю, немає радості у святості Бога і немає радісного підпорядкування суверенній владі Бога.

Звісно, цілковито розбещені люди можуть бути дуже релігійними і дуже благодійними. Вони можуть молитися і давати милостиню, і постити, як сказав Ісус (Мф. 6:1-18). Але сама їхня релігія - це бунт проти прав їхнього Творця, якщо він не походить від дитячої віри у вільну благодать Божу. Релігія є одним із головних способів, за допомогою якого людина приховує своє небажання відмовитися від упевненості в собі і покласти всі надії на незаслужену милість Божу (Луки 18:9-14; Кол. 2:20-23).

Сукупність нашого бунту видно в Посланні до Римлян 3:9-11 і 18. «9 То що ж? Маємо перевагу? Анітрохи! Бож ми перед тим довели, що юдеї й геллени усі під гріхом, 10 як написано: «Нема праведного ані одного, 11 нема, хто розумів би, немає, хто Бога шукав би,»... 18 «Нема страху Божого перед очима їхніми...». Будь-яке прагнення до Бога, яке шанує Бога, є даром від Бога. Це не завдяки нашій вродженій доброті. Це ілюстрація того, як Бог милосердно долає наш споконвічний опір Богові.

Людина від природи не шукає Бога

Це міф, що людина у своєму природному стані щиро шукає Бога. Люди шукають Бога. Але вони не шукають Його таким, яким Він є. Вони шукають Його, в крайньому разі, як того, хто може вберегти їх від смерті або посилити їхні мирські задоволення. Крім навернення ніхто не приходить до Божого світла.

Деякі насправді приходять до світла. Але послушайте, що Іоанн 3:20-21 говорить про них. «20 Бо кожен, хто чинить лихе, ненавидить світло, і не йде до світла, щоб не викрилися діла його, бо вони злі, 21 а той, хто чинить правду, іде до світла, щоб були явні діла його, бо вони в Бозі зроблені». Так, є ті, хто приходять на світло, а саме ті, чиї справи - справа Бога. «Зроблені в Бозі (або Богом)» означає «створений Богом». Крім цієї благодаті Божої, всі люди ненавидять світло Боже і не прийдуть до Нього, поки їхнє зло не буде викрито - це абсолютне повстання. «Ніхто не шукає Бога. У них немає страху перед Богом!»

2. У своєму абсолютному повстанні все, що людина робить, є гріхом.

У Посланні до Римлян 14:23 Павло каже: «а що не від віри, те гріх». Тому, якщо всі люди перебувають в абсолютному повстанні, все, що вони роблять, є продуктом повстання і не може бути честю перед Богом, а лише частиною їхнього гріховного повстання. Звісно, багато з цих вчинків, які впливають із внутрішнього невір'я, ззовні відповідають відкритій волі Бога (наприклад, підпорядкування батькам або говорити правду). Але вони не відповідають досконалій волі Бога через цю просту зовнішню відповідність. Нехай усе буде зроблено в любові, каже апостол (1 Кор. 16:14); але любов - це плід віри (Гал. 5:6; 1 Тим. 1:5). Тому багато зовні добрих справ виходять із сердець без віри, що підносить Христа, а отже, без любові, а відтак без підпорядкування Божому велінню, а отже, а отже, є гріховними.

Якщо король навчає своїх підданих, як добре боротися, а потім ці піддані повстають проти свого короля і використовують ту саму навичку, якої він навчив їх, щоб протистояти йому, то навіть ці навички, хоч би якими вони були чудовими, дивовижними й «хорошими», стають злими.

Таким чином, людина робить багато речей, які вона може робити тільки тому, що вона створена за образом Божим, і які в служінні Богові будуть вихвалитися. Але в служінні самовиправдовувальному повстанню людини це ж буде гріховним. Ми можемо вихвалити їх як відгомони Божої досконалості, але ми будемо плакати, що вони продалися, ігноруючи Божі цілі.

У Посланні до Римлян 7:18 Павло каже: «Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре, бо бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу. ». Це радикальне визнання істини про те, що в нашому повстанні нічого, що ми думаємо або відчуваємо, немає доброго. Це все частина нашого повстання. Той факт, що Павло кваліфікує свою порочність словами «цебто в тілі моїм», показує, що він готовий стверджувати благо всього, що виробляє Дух Божий у ньому (Рим. 15:18). «Плоть» відноситься до людини в її природному стані, крім роботи Божого Духа. Отже, що Павло говорить у Посланні до Римлян 7:18, то це те, що окрім роботи Божого Духа все, що ми думаємо, відчуваємо та робимо, є недобрим.

Добро, яке справді має значення

Ми визнаємо, що слово «добро» має широкий спектр значень. Нам доведеться використовувати його в обмеженому значенні для позначення багатьох дій падших людей, які по відношенню до Бога насправді не добрі.

Наприклад, ми повинні сказати, що це добре, що більшість невіруючих не вбивають і що багато невіруючих здійснюють акти доброзичливості. Коли ми називаємо такі дії добрими, ми маємо на увазі, що вони більш-менш відповідають зовнішньому способу життя, який Бог заповів у Писанні.

Однак така зовнішня відповідність явній волі Бога не є праведністю по відношенню до Бога. Це не зроблено через Нього чи Його славу. Йому не довіряють ресурси, хоча Він дає їх усі. І при цьому Його честь не піднесена, хоча це Його воля в усьому (1 Кор. 10:31). Тому навіть ці «хороші» вчинки є частиною нашого повстання і не є «хорошими» в тому сенсі, який справді має значення наприкінці, - по відношенню до Бога.

3. Нездатність людини підкорятися Богу і робити добро - абсолютна.

Говорячи про термін «плоть» раніше (людина поза Божою благодаттю), ми виявляємо, що Павло проголошує його повністю підвладним повстанню. До Римлян 8:7-8 говорить: «думка бо тілесна ворожнеча на Бога, бо не кориться Законові Божому, та й не може. 8 І ті, хто ходить за тілом, не можуть догодити Богові.».

«Думка тілесна» (дослівно “розум плоті”) - це розум людини, який не має в собі Духа Божого (“А ви не в тілі, але в дусі, бо Дух Божий живе в вас.” (Римлянам 8:9). Звісно, у людини є розум, який не підкоряється і не може підкорятися Богу. Людина не може змінити себе.

У Посланні до Ефесян 2:1 говориться, що всі ми, християни, колись були «мертвими за злочинами та гріхами». Суть смерті в тому, що ми були нездатні до духовного життя з Богом. У нас було фізичне життя, але наші серця були як камінь щодо Бога (Еф. 4:18; Єз. 36:26). Наші серця були сліпі та нездатні побачити славу Божу у Христі (2 Кор. 4: 4-6). Ми були повністю нездатні змінити себе.

4. Наше повстання повністю заслуговує на вічне покарання.

Далі в Ефесян 2:3 говориться, що в нашій смерті ми були “дітьми гніву”. Тобто ми були під гнівом Бога через спотворення наших сердець, яке зробило нас такими ж хорошими, як мертві перед Богом.

Реальність пекла – це чітке Боже звинувачення у нескінченності нашої провини. Якби наша розпуста не заслуговувала на вічне покарання, Бог був би несправедливий, загрожуючи нам таким суворим покаранням, як вічні муки. Але Писання вчить, що Бог справедливо засуджує невірних до вічного пекла (2 Фес. 1:6-9; Мт. 5:29-30; 10:28; 13:49-50; 18:8-9; 25:46; Об'явл. Отже, в тій мірі, в якій пекло є виразом повного засудження, ми повинні думати про себе як про повністю винних, поза рятівною благодаттю Божою.

Ця жахлива правда всеосяжної гріховності

Таким чином, всеосяжна гріховність означає, що наше повстання проти Бога є абсолютним, все, що ми робимо в цьому повстанні, є гріховним, наша нездатність підкоритися Богу або змінити є абсолютною, і тому ми повністю заслуговуємо на вічне покарання.

Важко перебільшити важливість визнання нашого стану таким поганим. Якщо ми думаємо про себе в цілому добре або навіть менш суперечать Богу, наше розуміння Божої роботи у викупленні буде спотвореним. Але якщо ми змиримося з цією жахливою істиною нашої всеосяжної гріховності, ми зможемо побачити і оцінити славу і чудо Божої справи, про що йтиметься у наступних чотирьох пунктах.

Мета цієї книги – поглибити наш досвід Божої благодаті. Мета не полягає в тому, щоб подавити, відмовити чи збентежити. Знання серйозності нашої хвороби ще більше вразить нас величчю нашого Лікаря. Знання ступеня нашого глибокого повстання приголомшить нас від багатостраждальної благодаті та терпіння Бога щодо нас. Те, як ми поклоняємося Богу і як ми ставимося до інших людей, особливо до наших ворогів, глибоко і чудово залежить від повного пізнання нашої порочності.

Розділ 4

Непереборна благодать

Ви помітите, що я змінюю традиційний порядок T U L I P. «І» означає “irresistible grace” (непереборну благодать) і зазвичай йде на четвертому місці. Я ставлю його на друге місце після «Т», що означає «total depravity» (всеосяжну гріховність). Причина в тому, що протягом багатьох років я помітив, що більшість християн мають свідомий, особистий досвід непереборної благодаті, навіть якщо вони ніколи не називали це так. Цей особистий досвід реальності непереборної благодаті допомагає людям швидше зрозуміти сенс цих п'яти пунктів. Це, своєю чергою, відкриває їм біблійну істинність інших пунктів.

Точніше кажучи, я рідко зустрічаю християн, які хочуть брати відповідальність за своє перетворення. У серці віруючого є почуття істинної благодаті, що змушує нас хотіти віддати всю славу Богові. Так, наприклад, якщо я запитаю віруючого, як він відповість на запитання Ісуса на останньому суді: «Чому ви увірували в Мене, коли почули Євангеліє, а ваші друзі не повірили, коли почули його?» Далеко не всі віруючі відповідають на це запитання, кажучи: «Бо я був мудрішим, розумнішим, духовнішим, краще підготовленим, скромнішим». Більшість із нас інстинктивно відчувають, що ми повинні прославляти Божу благодать, кажучи: «Якби не благодать Божа, йшов би так і я»⁸. Іншими словами, ми інтуїтивно знаємо, що Божа благодать була вирішальною в нашому зверненні до Бога. Ось що ми маємо на увазі під непереборною благодаттю.

Але ми чинимо опір благодаті

Вчення про непереборну благодать не означає, що жодному впливу Святого Духа неможливо протистояти. Це означає, що Святий Дух, коли б Він не обрав, може подолати будь-який опір і зробити Свій вплив непереборним.

У Діях 7:51 Стефан говорить юдейським керівникам: «О ви, твердошиї, люди серця й вух необрізаних! Ви завжди противитесь Духові Святому, як ваші батьки, так і ви!». І Павло говорить про скорботу і згасання Святого Духа (Еф. 4:30; 1 Фес. 5:19). Бог дає багато умовлянь і спонувань, яким чинять опір. Насправді, вся історія Ізраїлю в Старому Заповіті - це одна затяжна історія людського спротиву Божим заповідям і обітницям, як показує притча про нечестивих орендарів (Мф. 21:33-43; пор. Рим. 10:21). Цей опір не суперечить Божому суверенітету. Бог дозволяє це і долає це щоразу, коли б Він не вибрав.

Вчення про непереборну благодать означає, що Бог суверенний і може перемогти будь-який опір, коли забажає. «А всі мешканці землі пораховані за ніщо, і Він чинить за Своєю Волею серед небесного війська та мешканців землі, і немає нікого, хто спротивився б Його руці та й сказав би Йому: Що Ти робиш? » (Дан. 4:32). «А Бог наш на небі, усе, що хотів, учинив. » (Пс. 113:11). Коли Бог зобов'язується виконати свій суверенний намір, ніхто не може успішно протистояти йому. «Я знаю, що можеш Ти все, і не спиняється задум у Тебе!» (Йов 42:2).

⁸ Джон Бредфорд (1510-1555) - пребендарій собору Святого Павла. Учасник англійської реформації і мученик, запам'ятався своїми словами: «Якби не благодать Божа, йшов би так і Джон Бредфорд». Цю фразу він вимовив, коли був ув'язнений у лондонському Тауері й побачив злочинця, відправленого на страту. (прим. пер.)

Божа робота, що приводить нас до віри

Це те, чого Павло вчив у Римлянам 9:14-18, через що його противник сказав: «Чого ж іще Він докоряє, бо хто може противитись волі Його?» На що Павло відповідає: «20 Отже, хто ти, чоловіче, що ти сперечаєшся з Богом? Чи скаже твориво творцеві: Пощо ти зробив мене так? 21 Чи ганчар не має влади над глиною, щоб із того самого місива зробити одну посудину на честь, а одну на нечесть?» (Рим. 9:20-21).

Зокрема, нездоланна милість відноситься до суверенної роботи Бога з подолання бунту нашого серця і приведення нас до віри в Христа, щоб ми могли бути спасенні. Якщо доктрина всеосяжної гріховності, як ми її розкрили в попередньому розділі, вірна, не може бути порятунку без реальності непереборної благодаті. Якщо ми мертві у своїх гріхах і нездатні підкоритися Богові через нашу бунтівну природу, то ми ніколи не віритимемо в Христа, доки Бог не подолає наш бунт.

Хтось може сказати: «Так, Святий Дух повинен привести нас до Бога, але ми можемо використовувати нашу свободу, щоб чинити опір або прийняти цей поклик». Але це не те, чого вчить Біблія. За винятком постійного зусилля спасительної благодаті, ми завжди будемо використовувати нашу свободу, щоб протистояти Богові. Ось що означає бути «нездатним підкоритися Богові». «7думка бо тілесна ворожнеча на Бога, бо не кориться Законом Божому, та й не може. 8 І ті, хто ходить за тілом, не можуть догодити Богові. » (Рим. 8:7-8).

Якщо людина стає достатньо смиренною, щоб підкорятися Богові, то це тому, що Бог дав цій людині нову, смиренну природу. Якщо людина залишається занадто жорстокою і гордою, щоб підкорятися Богові, то це тому, що цій людині не був даний такий вольовий дух. Але щоб побачити це найбільш переконливо, ми повинні поглянути на Писання.

Доки Отець не покличе

У Євангелії від Івана 6:44 Ісус каже: «Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене.». Цей заклик - це суверенна справа благодаті, без якої ніхто з нас не буде врятований від нашого повстання проти Бога. Знову дехто може заперечити: «Він привертає всіх людей, а не тільки деяких». Тоді вони можуть посилатися на Івана 12:32: «І, як буду піднесений з землі, то до Себе Я всіх притягну.».

Але є кілька серйозних проблем із цим запереченням. По-перше, слово, перекладене як «всі люди», - це просто «всі» (грецькі *пантас*). Немає слова для «людей». Ісус просто каже: «Коли Я вознесуся, *всіх* притягну до Себе». Коли ми бачимо це, ми повинні дізнатися з подібних контекстів в Іоанні, що може відноситися до цього «всіх».

Один подібний контекст є в попередньому розділі - від Івана 11:50-52. Іоанн говорить, що первосвященник Каиафа говорить істину, которую даже сам не понимал: «50 і не поміркуєте, що краще для вас, щоб один чоловік прийняв смерть за людей, аніж щоб увесь народ мав загинути! 51 А того не сказав сам від себе, але, первосвященником будши в тім році, пророкував, що Ісус за народ мав умерти, 52 і не лише за народ, але й щоб сполучити в одне розпорощених Божих дітей.»

Ці останні слова описують масштаби смерті Ісуса, як Іван представляє це в цьому Євангелії. Ісус помер не тільки за одну етнічну групу, а й «зібрав воедино дітей Божих, розсіяних за кордоном» - з них. Це посилення на язичників, яких Бог ефективно приверне до Себе, коли вони почують Євангеліє. Їх називають «дітьми Божими», тому що Бог обрав їх для усиновлення, як каже Павло в Посланні до Ефесян 1:4-5. »

Отже, якщо це добра паралель, тоді все в Євангелії від Івана 12:32 – це не всі люди, а «всі діти Божі». «І коли Я буду піднесений від землі, усіх дітей Божих приверну до Себе». З усякого племені, і язика, і народу, і люду. (Об'явл. 5:9).

Або ви можете сказати: «Я візьму своїх овець», тому що Ісус каже в Івана 10:15: «І власне життя Я за вівці кладу.» - усіх із них. І в Євангелії від Івана 10:27: «Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть.» - усі з них. Або ви можете сказати: «Я покличу всіх, хто від істини», тому що Ісус каже в Івана 18:37: «І кожен, хто з правди, той чує Мій голос.». Або ви можете сказати: «Я покличу всіх, хто від Бога», тому що Ісус каже в Івана 8:47: «Хто від Бога, той слухає Божі слова». Або ви можете сказати: «Я покличу все, що Отець дає мені», бо в Івана 6:37 говориться: «Усе прийде до Мене, що Отець дає Мені».

Інакше кажучи, пробігаючи по Євангелію від Івана - це істина про те, що Бог-Отець і Бог-Син рішуче виводять людей з темряви на світло. І Христос помер за це. Він був вознесений для цього - щоб усі вони могли бути покликані до нього - всі діти, всі вівці, всі, хто від істини, всі, кого Отець дає Синові. Іван 12:32 додає, що це відбувається сьогодні в історії, вказуючи всьому світові на розп'ятого Христа і проповідуючи благу звістку про те, що той, хто вірить у нього, буде спасений. У цій проповіді піднесеного Христа Бог відкриває вуха глухим. Вівцічують його голос і йдуть за Ісусом (Ів. 10:16, 27).

Але головне зауваження проти використання Івана 12:32 (залучити всіх), щоб заперечити те, що заклик в Івана 6:44 («Ніхто не може прийти до Мене, коли не приверне його Отець, що послав Мене») насправді виробляє прищестя, - це те, як Іван описує зв'язок між Божим закликом і нездатністю Юди послідувати за Ісусом до кінця.

В Івана 6:64-65 Ісус каже: «64 Але є дехто з вас, хто не вірує. (Бо Ісус від початку знав, хто такі невіруючі і хто зрадить Його.) 65 І сказав: «Я тому й говорив вам, що до Мене прийти не може ніхто, як не буде йому від Отця дане те».

Зверніть увагу, що Ісус каже, що причина, через яку Він сказав (ще в Євангелії від Івана 6:44), що «ніхто не може прийти до Мене, як тільки йому не дасться (= притягнеться) від Отця», - це пояснити, чому «є деякі з вас, хто не вірить». Ми можемо перефразувати це так: Ісус від самого початку знав, що Юда не повірить у Нього, незважаючи на всі вчення і запрошення, які він отримав. І оскільки Він знав це, Він пояснює це словами: «Ніхто не приходить до мене, якщо це не дано йому моїм Отцем».

У житті Юди було багато випадків впливу заради блага - у цьому сенсі Юда благав і тягнув три роки. Але суть Ісуса в Євангелії від Івана 6:44 і 6:65 полягає в тому, що опір Юди благодаті не був вирішальним фактором. Зрештою вирішальним було те, що це не було «дано йому». Він не був «притягнутий» Отцем. Рішучий, *непереборний* дар благодаті не був даний. Ось чому ми говоримо про «непереборну благодать». У самих собі ми всі так само стійкі до благодаті, як Юда. І причина, через яку будь-хто з нас прийшов до Ісуса, не в тому, що ми розумніші, мудріші або доброчесніші за Юду, а в тому, що Отець подолав наш опір і привернув нас до Христа. Усі врятовані непереборною благодаттю - дивовижною благодаттю!

Мій дух в темниці знемагав,
Був зв'язаний кайданами гріха;
Христос світло небес послав,
Й окови міцні розірвав.

По благодаті він мене змінив,
Піднявся, встав, іду за Ним.”
Ось що відбувається, коли Отець непереборно і непогрішно «закликає нас» до Ісуса.

Вимоги до спасіння як дару Божого

Тепер розглянемо, як Павло описує покаяння як дар Божий. У 2 Тимофія 2:24-25 він каже: «24 А раб Господній не повинен сваритись, але бути привітним до всіх, навчальним, до лиха терплячим, 25 що навчав би противників із лагідністю, *чи Бог їм не дасть покаяння, щоб правду пізнати*».

Подібно до того, як Ісус у Євангелії від Івана 6:65 сказав, що прихід до Ісуса був «даний» Отцем, так і тут Павло каже, що покаяння «дано» Богом. «Можливо, Бог може дати їм покаяння». Зауважте, він не просто говорить, що спасіння - це дар Божий. Він каже, що вимоги для спасіння - це теж подарунок. Коли людина чує, як проповідник каже: «Покайтеся і прийдіть до Христа», вона може відмовитися від цього заклику. Вона може не коритися. Вона може сказати: «Ні, я не покаюся».

Але якщо Бог *дає* їй покаяння, вона не може чинити опір, тому що сам сенс дару покаяння полягає в тому, що Бог змінив наше серце і змусив його бажати покаятися. Іншими словами, дар покаяння - це подолання опору покаянню. Ось чому ми називаємо цю роботу Бога «непереборною благодаттю». Опір покаянню замінюється даром покаяння. Ось як усі ми прийшли покаятися.

Тисячі людей, які дійсно розкаялися, не знають цього. Їх навчили помилкових речей про те, як вони навернулися, і тому вони відстають у поклонінні та любові. Можливо, ви були одним із них. Якщо це правда, не гнівайтеся на своїх учителів, радійте з величезною радістю, яку ви бачили (2 Тимофія 2:25), і дозвольте своєму серцю переповнюватися вдячністю і радістю, що розбиває серця, від нового усвідомлення того, наскільки дивовижне ваше покаяння. Це абсолютно безкоштовний дар Божої благодаті. Це означає, що Він любить вас більше, ніж ви коли-небудь думали.

Ніколи проти нашої волі

З цього має бути очевидно, що непереборна благодать ніколи не має на увазі, що Бог примушує нас каятися, вірити або слідувати за Ісусом проти нашої волі. Це навіть було б протиріччям у термінах, тому що віра, каяття і наслідування завжди походять із бажання, в іншому випадку це лицемірство. Непереборна благодать не тягне тих, хто не бажає, в царство, вона змушує тих, хто не бажає, бажати. Вона не працює з обмеженнями ззовні, як гачки і ланцюги; вона працює з силою зсередини, як нова спрага, голод і непереборне бажання.

Тому непереборна благодать сумісна з проповіддю і свідченням, яке намагається переконати людей робити те, що розумно і що відповідатиме їхнім найкращим інтересам. Бог використовує служіння слова, щоб здійснити свої надприродні зміни в серці. Ці зміни викликають покаяння і віру.

Павло пише в 1 Коринтян 1:23-24: «23 а ми проповідуємо Христа розп'ятого, для юдеїв згіршення, а для греків безумство, 24 а для самих покликаних юдеїв та греків Христа, Божу силу та Божую мудрість! ». Зверніть увагу на два види «покликання», що маються на увазі в цьому тексті.

По-перше, проповідь Павла поширюється на всіх, юдеїв і греків. Це загальний заклик Євангелія. Він пропонує спасіння неупереджено і без розбору всім. Той, хто повірить у розіп'ятого Христа, отримає його як Спасителя і Господа. Але часто цей загальний заклик до всіх потрапляє в непроникливі вуха і називається дурістю.

Але зверніть увагу, по-друге, що Павло відноситься до іншого виду покликання. Він каже, що серед тих, хто чує, як євреїв, так і греків, є такі, які, крім слухання загального заклику, «покликані» по-іншому. «Але для самих же покликаних, Юдеїв і Еллінів, - Христа, Божу силу і Божу премудрість» (ст. 24). Іншими словами, вони покликані таким чином, що вони більше не вважають хрест дурістю, а мудрістю і силою Божою.

Щось сталося в їхніх серцях, і це змінило їхній погляд на Христа. Давайте опишемо це не як загальний заклик, а як дієвий заклик Бога. Це як клич Лазаря з могили. Ісус крикнув гучним голосом: «Лазарю, виходь» (Івана 11:43). І мрець вийшов. Цей вид виклику створює те, для чого він закликає. Якщо він каже «Живи!», він створює життя. Якщо він каже: «Покайтеся!», він створює покаєння. Якщо він каже «Вір!», він створює віру. Якщо він каже «Йди за мною!», він створює послух. Павло каже, що кожен, хто покликаний у цьому сенсі, більше не вважає хрест дурістю, а вважає хрест силою Божою. Вони не приходять до Христа під примусом. Вони діють вільно від того, що вони справді цінують, як безмежно дорогоцінне. Ось що з ними сталося. Їхній опір хресту було подолано, тому що поклик Божий подолав їхню духовну сліпоту і дозволив їм побачити його як мудрість і силу. Це те, що ми маємо на увазі під непереборною благодаттю.

У роботі не з нашої волі

Як Бог працює, щоб змінити нашу волю без примусу проти нашої волі, пояснюється далі у 2 Коринтян 4:4-6: «4 для невіруючих, яким бог цього віку засліпив розум, щоб для них не засяяло світло Євангелії слави Христа, а Він образ Божий. 5 Бо ми не себе самих проповідуємо, але Христа Ісуса, Господа, ми ж самі раби ваші ради Ісуса. 6 Бо Бог, що звелів був світлу засяяти з темряви, у серцях наших засяяв, щоб просвітити нам знання слави Божої в Особі Христовій. ».

Оскільки люди сліпі до цінності Христа, необхідне диво, щоб вони могли побачити і повірити. Павло порівнює це диво з першим днем творіння, коли Бог сказав: «Хай буде світло». Одне з найдивовижніших тверджень про те, як усі ми опинилися зі сліпоти до бачення - з рабства у свободу, зі смерті в життя - це «Бог осяяв наші серця, щоб просвітити нас пізнанням слави Божої в особі Ісуса Христа». Справжнє світло - духовне світло - сяяло в наших серцях. Це було «світло пізнання слави Божої в особі Христа» (ст. 6). Або, як йдеться у вірші 4, «світло Євангелії слави Христа, а Він образ Божий. ». Іншими словами, Бог дарує славу - самостверджувальну істину і красу - Христа, щоб бачити її і насолоджуватися нею в наших серцях.

З цього моменту наша воля до Христа докорінно змінилася. Насправді це нове творіння - нове народження. По суті, це той самий божественний вчинок, що й дієвий заклик, який ми бачили в 1 Коринтян 1:24: «а для самих покликаних юдеїв та греків Христа, [тепер розглядається як] Божу силу та Божую мудрість! ». Покликані відкривають свої очі суверенною, творчою силою Бога, щоб вони більше не бачили хрест як дурість, а як силу і мудрість Бога. Ефектний поклик - це диво усунення нашої сліпоти. Бог змушує славу Христа сяяти чарівною красою. Це непереборна благодать.

«Господь відкрив її серце»

Інший приклад цього - у Діях 16:14, де Лідія слухає проповідь Павла. Лука каже: «Господь відкрив її серце слухати те, що говорив Павло». Якщо Бог не відкриє наші серця, ми не почуємо істину і красу Христа в посланні Євангелія. Це відкриття серця - це те, що ми маємо на увазі під непереборною благодаттю. Вона долає навмисний опір сліпоті сліпоті красі та глухоті до благої звістки.

Інший спосіб описати це - «нове народження» або народження згори. Нове народження - це дивовижне творіння Бога, яке дає змогу людині, яка раніше «померла», прийняти Христа і в такий спосіб бути спасенною. Ми не забезпечуємо нове народження нашою вірою. Бог приводить до віри новим народженням. Зверніть увагу на те, як Іоанн виражає ці стосунки в 1 Івана 5:1: «Кожен, хто вірує, що Ісус то Христос, той родився від Бога. І кожен, хто любить Того, Хто породив, любить і Того, Хто народився від Нього.».

Нове народження: акт суверенного творіння

Щоб підтвердити це, зверніть увагу на Євангеліє від Івана, як наше прийняття Христа пов'язане з народженням від Бога. «12 А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його, 13 що не з крові, ані з пожадливості тіла, ані з пожадливості мужа, але народились від Бога. » (Івана 1:12-13). Отже, Іван каже, що Бог дає право стати дітьми Божими всім, хто приймає Христа (ст. 12). Потім він продовжує говорити, що ті, хто приймає Христа, «народилися не від крові, не від бажання плоті, і не від бажання чоловіка, але від Бога». Іншими словами, необхідно прийняти Христа для того, щоб стати чадом Божим, але народження, яке приводить людину в сім'ю Божу, неможливе з волі людини. Тільки Бог може зробити це.

Людина мертва через злочини і гріхи (Єф. 2:1). Вона не може зробити себе новою або створити нове життя в собі. Вона має бути народжена від Бога. Потім, з новою природою Бога, вона бачить Христа таким, яким Він є насправді, і вільно приймає Христа за Того, ким він є. Ці дві дії (нове народження і віра) настільки тісно пов'язані, що на досвіді ми не можемо їх розрізнити. Бог народжує нас заново, і перший проблеск життя у новонародженої дитини - це віра. Таким чином, нове народження - це результат непереборної благодаті, тому що це акт суверенного творіння - «не волі людини, а Бога». Ця чудова істина про нове народження і про те, як це відбувається, настільки чудові, що я написав цілу книгу про це під назвою «Нарешті живий: що відбувається, коли ми народжуємося знову». Якщо ви хочете глибше зануритися в чудеса непереборної благодаті, це може стати хорошим місцем, щоб звернутися до неї.

Ми почали цей розділ з того, що більшість християн інтуїтивно знають, що Божа благодать зіграла вирішальну роль у нашому наверненні. Ми дивимося на тих, хто протистоїть Євангелію, і з трепетом говоримо: «Якби не милість Божа, йшов би так і я». Тепер, наприкінці розділу, я сподіваюся, що вам зрозуміліше, чому це так. Бог дійсно подолав опір. Він дійсно привернув нас до себе. Він дійсно дав нам покаєння. Він дійсно спонукав нас народитися згори, щоб ми прийняли Христа. Він справді саяв у наших серцях, щоб дати світло слави Христа. Він справді кликав нас - як Лазар - від смерті до життя. Тому не дивно, що всі справжні християни, навіть до того, як нас вчили цих речей, інтуїтивно знають, що благодать була вирішальною у приведенні нас до Христа.

Часто серце передує голові в істині. Це, безумовно, стосується багатьох християн щодо непереборної благодаті. Але тепер ми самі побачили цю істину в Божому слові. Я молюся про те, щоб завдяки цьому ви ще глибше занурилися в переживання Божої благодаті. Поклоняйтеся Богу і любіть людей як ніколи. Ось що робить глибокий досвід переживання суверенної благодаті.

Розділ 5

Обмежене викуплення

Викуплення - це робота Бога у Христі на хресті, в якій він завершив справу свого абсолютно праведного життя, скасував борг нашого гріха, заспокоїв Свій святий гнів проти нас і завоював для нас усі переваги спасіння. Смерть Христа була необхідна, тому що Бог не проявив би справедливого ставлення до Його слави, якби він змів гріхи під килимок без жодної компенсації. У цьому сенс Послання до Римлян 3:25-26: «25 що Його Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру, *щоб виявити Свою правду* через відпущення давніших вчинених гріхів, 26 за *довготерпіння Божого, щоб виявити Свою правду за теперішнього часу, щоб бути Йому праведним, і виправдувати того, хто вірує в Ісуса.*

Ви можете побачити з підкреслених слів, що смерть Христа була необхідна, щоб виправдати Божу праведність, виправдовуючи нечестивих вірою. Чому це так? Тому що було б несправедливим виправдовувати грішників, нібито їхній гріх був незначним, хоча насправді гріх є образою проти цінності Божої слави. І оскільки цінність Божої слави безмежна, образа є особливо обурливою. Тому Ісус несе прокляття, яке було спричинене нашим гріхом, щоб ми могли бути виправдані і Божа праведність була підтверджена.

Чого насправді досяг Христос?

Термін «обмежене спокутування» відноситься до питання: «Для кого Христос усе це зробив?» «Для кого він помер?» «Чий гріх він спокутував?» «Для кого він придбав усі блага спасіння?» Але за цими питаннями про *ступінь* відкуплення лежить настільки ж важливе питання про *природу* відкуплення. Чого насправді досяг Христос на хресті для тих, за кого він помер? Це питання приведе до більш точної відповіді на інші.

Якщо ви кажете, що він помер за кожную людину *однаково*, тоді ви маєте визначити *природу* відкуплення зовсім інакше, ніж якби ви вірили, що Христос *якимось особливим чином* помер за тих, хто справді вірить. У першому випадку ви повірите, що смерть Христа *не забезпечила* нікому порятунку; вона лише зробила всіх людей придатними для порятунку, щоб їх врятувало щось іще, а саме їхній вибір. У цьому випадку смерть Христа фактично не видаляла смертний вирок і фактично не гарантувала нове життя нікому. Радше це тільки створювало можливості спасіння, які могли б бути реалізовані людьми, які забезпечують вирішальну причину, а саме їхню віру. У цьому розумінні відкуплення віра і покаєння - це не принесені кров'ю дари Бога для окремих грішників, а радше дії деяких грішників, що змушують кров працювати на них.

Ви починаєте бачити, наскільки тісно це вчення про спокуту пов'язане з попереднім, невідпорною благодаттю. Я думаю, що Біблія вчить, що ця непереборна благодать придбана кров'ю Ісуса. Нове народження куплене кров'ю. Ефектний заклик кровопролитний. Дар

покаяння куплений кров'ю. Жоден із цих актів невідпорної благодаті не є заслуженим. Вони в нас, тому що Христос забезпечив їх Своєю кров'ю і праведністю. Але це означає, що він не забезпечив їх усім однаково. В іншому разі всі народилися б заново, і всі були б фактично покликані, і всі отримали б дар покаяння.

Отже, питання особистого досвіду, з яким ми стикаємося тут на початку цього розділу: «Чи віримо ми в те, що Христос остаточно забезпечив для мене заклик, життя, віру і покаяння, які в мене зараз є? Або я роблю це все від себе, щоб те, що Він помер, щоб досягти цього, мало значення для мене? Бо якщо Христос помер за всіх людей однаково, то його смерть не принесла непогрішної відроджувальної благодаті, віри та покаяння для спасених. Ми повинні були відродитися без купленого кров'ю дива Христа, і ми повинні прийти до віри і покаятися самі, не отримавши кривавих дарів віри і покаяння.

Іншими словами, якщо ми віримо, що Христос помер за всіх людей однаково, тоді користь хреста не може включати в себе милосердя, за допомогою якого ми приходимо до віри, тому що тоді всі люди будуть приведені до віри, а вони ні». Але якщо милість, за допомогою якої ми приходимо до віри (нездолання благодаті), не є частиною того, що Христос здобув на хресті, тоді нам залишається здобути визволення від смерті, сліпоти та повстання в інший спосіб. Нам залишалося прокласти шлях у безпеку Христа іншим шляхом, оскільки Він не отримав це входження (нове народження, віра, покаяння) для нас, коли Він помер.

Хто справді обмежує відкуплення

Отже, стає очевидним, що не кальвініст обмежує відкуплення. Це ті, хто заперечує, що викупительна смерть Христа виконує те, що нам найбільше потрібно - а саме, порятунок від стану смерті, жорстокості та сліпоти під гнівом Божим. Вони обмежують силу й ефективність відкуплення, щоб вони могли сказати, що воно було досягнуте навіть для тих, хто помер у невір'ї та засуджений. Щоб сказати, що Христос помер за всіх людей однаково, вони мусять обмежити відкуплення *ймовірністю* або *можливістю* порятунку, якщо занепалі люди можуть уникнути своєї смерті та повстання і знайти віру за допомогою ефективних засобів, не передбачених хрестом.

З іншого боку, ми не обмежуємо силу й ефективність відкуплення. Радше ми говоримо, що на хресті Бог мав на увазі фактичне, ефективне відкуплення Його дітей від усього, що могло б знищити їх, включно з їхнім власним невір'ям. І ми стверджуємо, що коли Христос помер, зокрема, за свою наречену, він не просто створив вірогідність або можливість для порятунку, а й справді купив і безпомилково забезпечив для них усе, що необхідне для їхнього порятунку, включно з благодаттю відродження і даром віри.

Ми не заперечуємо, що Христос помер, щоб спасти всіх у певному сенсі. Павло каже в 1 Тимофія 4:10, що у Христі Бог є «Спасителем усіх людей, а особливо вірних». Ми заперечуємо те, що смерть Христа за всіх людей в *одному і тому ж сенсі*. Бог послав Христа, щоб у якомусь сенсі врятувати всіх. І він послав Христа, щоб врятувати тих, хто вірить у більш конкретному сенсі. Божий намір для кожного різний. Це природний спосіб прочитати 1 Тимофія 4:10. Для всіх людей смерть Христа - це підстава вільної пропозиції Євангелія. У цьому сенс Івана 3:16: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. ». Послання Сина призначене для всього світу в значенні, яке Ісус дає зрозуміти: *щоб той, хто вірить у Нього, не загинув*.

У цьому сенсі Бог послав Ісуса для всіх. Або, використовуючи слова з 1 Тимофія 4:10, Бог є «Спасителем усіх людей» у тому значенні, що Христос помер, щоб дати абсолютно надійну та дійсну пропозицію прощення для всіх, щоб кожен, без винятку, хто довіряє Христу, був спасений.

Коли проповідується Євангеліє, Христос пропонується всім без різниці. І пропозиція абсолютно достовірна для всіх. Що пропонується, так це Христос, і будь-хто, абсолютно будь-хто, хто приймає Христа, отримує все, що він купив для своїх овець, своєї нареченої. Євангеліє не *пропонує* ймовірність спасіння. Це є можливість спасіння. Але те, що пропонується, - це Христос, і в ньому нескінченне досягнення, якого Він досяг для свого народу своєю смертю і воскресінням.

Найважливіша роль Нового Заповіту⁹

Біблійна підстава для того, щоб говорити, що Христос помер не тільки для того, щоб зробити спасіння доступним для всіх віруючих, а й для того, щоб насправді придбати віру обраних, полягає в тому, що кров Ісуса забезпечила благословення нового заповіту для Його народу. Віра обраних і покликаних Богом, була придбана «кров'ю заповіту» (Мф. 26:28).

Армініанська точка зору зображує грішників як таких, що потребують божественної допомоги, щоб вірити. Це правда. Нам потрібна допомога. Але більше допомоги, ніж передбачає армініанство. З цієї точки зору грішник, отримавши допомогу від Бога, дає вирішальний імпульс. Бог тільки допомагає; грішник вирішує. Таким чином, «кров завіту» не гарантує нашої віри. Вирішальною причиною віри є самовизначення людини. Вони кажуть, що спокутна робота Христа встановлює таку можливість. Але це не забезпечує результат. Але новий завіт, куплений кров'ю Христа, вчить чогось зовсім іншого. Давайте візьмемо вчення про новий завіт.

Бог говорив умови нового заповіту через Єремію:

«31 Ось дні наступають, говорить Господь, і складу Я із домом Ізраїлевим і з Юдиним домом Новий Заповіт. 32 Не такий заповіт, що його з їхніми батьками Я склав був у той день, коли міцно за руку їх узяв, щоб їх вивести з краю єгипетського. Та вони поламали Мого заповіта, і Я їх відкинув, говорить Господь! 33 Бо це ось отой Заповіт, що його по цих днях складу з домом Ізраїля, каже Господь: Дам Закона Свого в середину їхню, і на їхньому серці його напишу, і Я стану їм Богом, вони ж Мені будуть народом! 34 І більше не будуть навчати вони один одного, і брат свого брата, говорячи: Пізнайте Господа! Бо всі будуть знати Мене, від малого їхнього й аж до великого їхнього, каже Господь, бо їхню провину прощу, і не буду вже згадувати їм гріха!» (Єр. 31:31-34).

Одна фундаментальна відмінність між обіцяним новим заповітом і старим, «укладеним з їхніми батьками», полягає в тому, що вони порушили старий, але в новому завіті Бог «помістить закон у них» і «напише його на їхніх серцях», тож умови заповіту забезпечені. Божою суверенною ініціативою. Новий завіт не буде порушений. Це частина її дизайну. Він претендує на своїх учасників, забезпечує їхню безпеку і зберігає їх. Бог робить це ще більш ясно в наступному розділі Єремії:

⁹ Наступний аргумент більш повно розкритий у книзі Джона Пайпера «Моя слава, яку я не дам іншому»: проповідь повноти однозначного викуплення для слави Божої», у книзі Девіда та Джонатана Гібсонів, “З небес Він прийшов і шукав її: однозначне відкуплення в історичному, біблійному, теологічному та пастирському аспектах”. (Wheaton, Illinois: Crossway, 2013).

«39 І дам Я їм серце одне та дорогу одну, щоб боялись Мене по всі дні на добро собі й синам їхнім по них. 40 І складу з ними вічного заповіта, що не відвернусь від них, щоб їм не чинити Свого добра, і дам їм у серце Свій страх, щоб не відступали від Мене! 41 І буду Я тішитись ними, щоб чинити їм добро, і їх посаджу на землі цій у правді усім Своїм серцем та всією душею Своєю.» (Єр. 32: 39-41).

Бог дає принаймні шість обіцянок у цьому тексті:

- 1) Я складу з ними вічного заповіта;
- 2) Я дам їм серце одне та дорогу одну, щоб боялись Мене по всі дні;
- 3) Я не відвернусь від них, щоб їм не чинити Свого добра;
- 4) Я дам їм у серце Свій страх;
- 5) Я не дозволю їм відступитись від Мене; а також
- 6) Я буду тішитись ними, щоб чинити їм добро.

Тут, у Єремії 32, стає ще зрозуміліше, ніж у Єремії 31, що Бог робить суверенну ініціативу, щоб забезпечити успіх заповіту. Бог не залишить його остаточно в силі падшої людської волі досягти або зберегти перебування в новому заповіті. Він дасть нове серце - серце, яке боїться Господа. Це рішення робитиме Бог, а не людина. І він діятиме в цьому заповіті, щоб «не відступали від Мене» (Єр. 32:40). Таким чином, Джон Оуен коментує: «Тоді це одна з головних відмінностей цих двох заповітів - те, що Господь у минулому вимагав лише однієї умови; тепер, у новому, він також здійснить це в усіх землях, на які поширюється ця угода»¹⁰.

Схожим чином пророкує і Єзекіїль: Бог візьме на себе ініціативу і дасть нове серце і новий дух.

«тоді Я дам вам єдине серце, і вкладу у вас нового Духа, – Я вийму з вашого тіла кам'яне серце і дам вам серце тілесне» (Єз. 11:19).

«Я дам вам нове серце і нового духа вкладу в вас, – і видалю з вашого тіла кам'яне серце і дам вам серце тілесне. 27 Я дам вам Мого Духа, й зроблю так, що ви будете жити за Моїми Заповідями та дотримуватись Моїх Законів, виконуючи їх.» (Єз. 36: 26-27).

Не відроджене кам'яне серце є глибокою причиною, чому Ізраїль не довіряв Божим обітницям і не любив Його усім своїм серцем, і душею, і розумом, і силою. Якщо нова угода буде успішнішою, ніж стара угода, Богу доведеться вийняти кам'яне серце і дати Своему народу серце, яке любить Його. Іншими словами, Йому доведеться вдатися до чудової ініціативи, щоб забезпечити віру і любов Свого народу. Це саме те, що Мойсей каже, що Бог зробить:

«Господь, твій Бог, обріже твоє серце й серця твоїх нащадків, щоб ви жили й любили Господа, свого Бога, всім своїм серцем і всією своєю душею.» (Втор. 30:6).

Інакше кажучи, у новому заповіті Бог обіцяє, що Він візьме на себе ініціативу і створить нове серце, щоб люди стали членами нового заповіту за Його ініціативою, а не за своєю власною. Якщо хтось насолоджується участю в новому заповіті з усіма його благословеннями, то це тому, що Бог пробачив його беззаконня, вилучив його серце з каменю, дав йому ніжне серце з плоті, що боїться і любить Бога, і змусив його ходити за Своїми уставами.

¹⁰John Owen, The Death of Death in the Death of Christ, in The Works of John Owen, ed. W. H. Goold, 16 vols. (Edinburgh: The Banner of Truth Trust, 1967 [1850-1853]), 10:237.

Іншими словами, новий завіт обіцяє відродження. Він обіцяє створити віру, любов і послух там, де раніше була тільки твердість.

Кров Ісуса отримує обіцянки Нової Угоди.

Коли ми приходимо до Нової Угоди, ми виявляємо, що Ісус є Посередником цієї Нової Угоди і що Він забезпечив її своєю власною кров'ю. Це зв'язок між викупленням і новим заповітом: кров Ісуса є кров'ю заповіту. Його смерть полягала в тому, щоб укласти цю угоду з усіма умовами, які ми щойно бачили.

Згідно з Луки 22:20, під час Таємної вечері Ісус взяв чашу після того, як вони поїли, і сказав: «Ця чаша є новий заповіт у Моїй Крові, що за вас проливається». Павло розповідає про це в 1 Коринтян 11:25: «Так само й чашу *взяв Він* по вечері й сказав: Ця чаша – Новий Завіт у Моїй крові. Робіть це щоразу, коли будете пити, – на спомин про Мене!». Я беру цей приклад, щоб показати, що обіцянки нового заповіту придбані кров'ю Христа. Або використовуючи мову Послання до Євреїв: «то настільки й Ісус став запорукою кращого Завіту.» (Євр. 7:22). «І тому Він є Посередником Нового Завіту, щоби через смерть для викуплення від переступів першого Завіту покликані одержали обітницю вічної спадщини.» (Євр. 9:15).

Тому всі обіцянки нового заповіту - обіцянки, куплені кров'ю. Коли вони збуваються для нас, вони збуваються, тому що Ісус помер, щоб змусити їх збутися. Це означає, що конкретні обіцянки нового заповіту створити народ Божий і зберегти народ Божий - це те, за що помер Ісус.

Я хочу сказати, що не всі обіцянки нового заповіту залежать від стану віри. Швидше, одна з обіцянок, даних у новому заповіті, полягає в тому, що сама умова віри буде дана Богом. Ось чому я кажу, що люди Нового Заповіту створені і збережені Богом. «Я кладу страх переді Мною у їхнє серце, щоб уже не відступали від Мене.» (Єр. 32:40). Бог вкладає в нас страх Божий насамперед. І Бог заважає нам відвернутися. Він створює Своїх нових людей і зберігає Своїх нових людей. І він робить це кров'ю завіту, який, як сказав Ісус, був Його власною кров'ю (Луки 22:20).

Результатом цього розуміння нової угоди є те, що існує певне відкуплення для людей нової угоди. У смерті Христа Бог забезпечує певну групу негідних грішників як його власний народ, набуваючи і гарантуючи умови, яким вони повинні відповідати, щоб бути частиною Його народу. Кров заповіту - кров Христа - набуває і гарантує нове серце віри і покаяння. Бог зробив це не для всіх. Він зробив це для «певної» або «особливої» групи, яка нічого не зобов'язана собі. І оскільки Він зробив це через Ісуса Христа, Великого Пастиря, який поклав своє життя за овець, ми говоримо: «Йому слава на віки віків» (Євр. 13:21). Це досягнення - велика частина слави хреста Христового.

Ісус віддає своє життя за овець

Є багато місць у Писанні, які підтверджують те, що ми щойно бачили, і навчають того, що Божя мета у смерті Христа полягала в тому, щоб зібрати людей Нового Заповіту за допомогою Його непереборної благодаті.

Наприклад, у Євангелії від Івана 10:15 Ісус каже: «Я кладу Свою душу за овець». Це не те саме, що сказати, що я віддаю своє життя за всіх людей. У Євангелії від Івана «вівці» - це

не все. Термін «вівці» також не відноситься до тих, хто використовував свою силу самовизначення для виховання віри. Швидше, це ті, кого Бог обрав і дав Синові (Івана 6:37, 44). Їхня віра можлива, тому що вони вівці.

Ми бачимо це в Євангелії від Івана 10:26, де Ісус каже: «Але ви не вірите, бо ви не з овець Моїх». Іншими словами, будучи вівцею, ти можеш вірити, а не навпаки. Отже, вівці спочатку не роблять себе вівцями через віру; вони здатні вірити, тому що вони вівці. Тому, коли Ісус каже: «Я віддаю Своє життя за овець», він має на увазі, що своєю кров'ю я купую тих, кого дав Мені Мій Отець, і я захищаю їхню віру та всі благословення, які приходять до тих, хто з'єднаний зі Мною.

Івана 17 розділ говорить про те саме. Ісус обмежує свою молитву в Івана 17 своїми вівцями - тими, кого дав Йому Отець.

«6 Я Ім'я Твоє виявив людям, що Мені Ти із світу їх дав. Твоїми були вони, і Ти дав їх Мені, і вони зберегли Твоє слово...9 Я благаю за них. Не за світ Я благаю, а за тих, кого дав Ти Мені, Твої бо вони!...19 А за них Я посвячую в жертву Самого Себе, щоб освячені правдою стали й вони.» (Від Івана 17:6, 9, 19).

Передбачене тут освячення - це смерть Ісуса, якої він зазнає. Тому він каже, що його смерть призначена спеціально для тих, за кого він молиться. «Я благаю за них. Не за світ Я благаю, а за тих, кого дав Ти Мені, Твої бо вони!» (Івана 17:9). І для цього Він присвячує Себе. Для них Він відкладає своє життя.

Ісус помер, щоб зібрати дітей Божих

Іван розповідає нам про пророцтво, яке походить від первосвященика, у якому йдеться про це.

«50 і не поміркуєте, що краще для вас, щоб один чоловік прийняв смерть за людей, аніж щоб увесь народ мав загинути! 51 А того не сказав сам від себе, але, первосвящеником будши в тім році, пророкував, що Ісус за народ мав умерти, 52 і не лише за народ, але й щоб сполучити в одне розпорощених Божих дітей.» (від Івана 11:50–52).

По всьому світу розкидані «діти Божі». Це «вівці», яких Отець дав Синові і непереборно покличе до Ісуса. Ісус помер, щоб зібрати цих людей в одну паству. Суть у тому ж, що і в Івана 10:15-16: «15 Як Отець Мене знає, так і Я Отця знаю, і власне життя Я за вівці кладу. 16 Також маю Я інших овець, які не з цієї кошари, Я повинен і їх припровадити. І Мій голос почують вони, і буде отара одна й Один Пастир!». «Сполучити» в Івана 11:52 і «припровадити» в Іван 10:16 - це одна й та сама справа Бога. І обидва є божественним задумом хреста Христового. Христос помер не просто для того, щоб зробити це можливим, але, щоб це сталося.

Іван в Об'явленні 5:9 знову описує його, де небо співає Христу: «Ти достойний узяти цю книгу, і розкрити печатки її, бо Ти був заколений, і кров'ю Своєю Ти викупив людей Богові з усякого племені, і язика, і народу, і люду. ». Згідно з Євангелієм від Івана 10:16, Іван не говорить, що смерть Христа викупила всіх людей, але що вона викупила людей з усіх колін світу.

Саме так ми можемо розуміти тексти, подібні до 1 Івана 2:2, які дехто використовував для аргументації проти доктрини обмеженого або певного відкуплення. У словах, що дуже нагадують Івана 11:52, Іван каже: «[Христос]Він убагання за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу». Питання:

чи означає це, що Христос помер з наміром умиротворити гнів Божий для кожної людини у світі? З усього, що ми бачили досі з писань Івана, малоімовірно, що це має таке значення. Радше словесна паралель між Івана 11:51-52 та 1 Івана 2:2 настільки близька, що важко уникнути переконання, що Іван має на увазі одне й те саме в обох віршах.

« 51 А того не сказав сам від себе, але, первосвящеником будши в тім році, пророкував, що Ісус за народ мав умерти, 52 і не лише за народ, але й щоб сполучити в одне розпорошених Божих дітей.» (Івана 11:51-52).

«Він убагання за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу.» (1 Івана 2:2).

«Весь світ» паралельний з “дітьми Божими, розсіяними за кордоном”. Тому природно думати, що сенс Івана в 1 Івана 2:2 полягає в тому, щоб наголосити, що Божа примирлива праця в Христі не є приходською, нібито Він цікавився тільки в євреїв або в одній групі чи расі. Жодна група людей ніколи не повинна говорити: «Він - умилоствлення тільки за наші гріхи». Ні. Його умилоствительная робота призначена для того, щоб збирати людей з «усього світу». «У мене є інші вівці, які не належать до цієї черідки!» (Івана 10:16) - по всьому світу. Це «вівці», за яких він помер, відкуплені «діти Божі», розкидані за кордоном, відкуплені люди «з усіх мов і племен, людей і народів».

Викуплення для багатьох

Відповідно до того, що ми бачили, наприклад, в Об'явленні 5:9 («бо Ти був заколений, і кров'ю Своєю Ти викупив людей Богові з усякого племені, і язика, і народу, і люду.»), - сказав Ісус у Євангелії від Марка 10:45: «Бо Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох.». Він не говорить «викуп за всіх», але «викуп за багатьох», так само як в Об'явленні 5:9 говориться «викуп з усякого племені». Я знаю, що слово «багато» не доводить мою правоту. «Багато» можуть логічно означати “всі”. Моя мета просто показати, що «багато» (а не «всі») відповідають обмеженням, які ми вже бачили в цьому розділі.

Подібним чином у Євангелії від Матвія 26:28 Ісус каже на останній вечері: «бо це кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів!». І Євреїв 9:28 говорить: «так і Христос один раз був у жертву принесений, щоб понести гріхи багатьох, і не в справі гріха другий раз з'явитися тим, хто чекає Його на спасіння». І в Ісаї 53:12 говориться, що слуга, який страждає, «гріх багатьох Сам носив».

Христос віддав Себе за Церкву

Одним із найяскравіших уривків про конкретний намір Бога у смерті Христа є Ефесянам 5:25-27.

«25 Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе, 26 щоб її освятити, очистивши водяним купелем у слові, 27 щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна! ».

Тут Павло каже, що передбачуваний одержувач вигоди від смерті Христа - це церква, наречена Христа. Одна з причин, з якої я ревний щодо цього вчення обмеженого відкуплення або особливого відкуплення, полягає в тому, що я хочу, щоб наречена Христа належним чином перейнялася тією особливою любов'ю, яку Христос відчував до неї, коли Він помер. Це була не тільки любов, що охоплює світ; це була наречена, яка здобуває любов. Бог знав тих, хто був Його. І він послав Свого Сина, щоб отримати цю наречену для цього Сина.

З небес прийшов Він, щоб знайти,
Свою Наречену, як святу;
Помер Він, щоб її спасти
І хресну смерть не оминув.¹¹

У цій жертві особлива любов до нареченої, яку пропускає церква, коли вона думає, що Бог не мав на увазі якихось конкретних людей, коли він купив церкву кров'ю Свого Сина. Раніше я говорив церкві, в якій служив: «Я люблю всіх жінок цієї церкви, але я дуже люблю свою дружину». Я б не хотів, щоб Ноель думала, що її люблять тільки тому, що я люблю всіх жінок і що вона, так сталося, що є жінкою. Так само і з Богом та з усіма людьми світу. Існує універсальна любов до всіх, але є особлива любов, яку Він відчуває до нареченої. І коли Христос помер, у цій смерті була особлива мета для неї. Він знав її від заснування світу, і Він помер, щоб отримати її.

Дорогоцінна логіка Римлян 8:32

Іншим важливим текстом з цього питання про структуру і ступінь відкуплення є Римлян 8:32. Це одна з найцінніших обіцянок Божих людей у всій Біблії. Павло каже: «ой же, Хто Сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас, як же не дав би Він нам із Ним і всього?» Запитання без відповіді передбачає нашу здатність відповісти на нього і перетворити його на тверду обіцянку: «Оскільки Бог не пощадив Свого власного Сина, але віддав його за всіх нас, Він, безсумнівно, дасть нам усе разом із Ним». Хто такі «ми» в цьому вірші? Це люди з віршів 29-31:

«29 Бо *кого* Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним *поміж багатьма братами*. 30 А *кого* Він призначив, тих і покликав, а *кого* покликав, тих і виправдав, а *кого* виправдав, тих і прославив. 31 Що ж скажем на це? Коли за *нас* Бог, то хто проти *нас*?»

Причина, з якої Павло може дати таку «приголомшливу» обіцянку «нам», як він це робить у вірші 32 - що Бог непогрішно дасть нам усе разом із Ним, - у тому, що ті, до кого звертаються, є попередньо впізнаними, наперед визначеними, покликаними, виправданими. Це «вівці», «діти Божі, розсіяні по всьому світу». І для цих людей, за словами Павла, смерть Христа є непохитною, абсолютно вірною гарантією того, що вони отримають усе з Ним. Це чудова логіка Римлян 8:32.

Але що стане з цією логікою, якщо Бог дав Свого Сина таким чином тисячам, які не отримують усього, але фактично гинуть? Логіка зруйнована. Це звучить так: «Якщо Бог не пощадив Свого власного Сина, але віддав його за всіх людей у світі, тоді, оскільки багато хто з них загублений, це неправда, що вони точно отримають усе разом із Ним». Не в цьому суть вірша.

У ньому йдеться про те, що через те, що Бог дає Сина Своему народові, ці люди - передбачені й визначені від заснування світу - отримають усе, що Бог може дати. Таким чином, задум Бога в тому, що Він дає Сина, є не тільки загальною пропозицією для всього світу, а й надійною гарантією нескінченного багатства його народу. Я дуже хочу, щоб народ Божий побачив це і заглибився в благодать цього особливого викуплення.

¹¹ Samuel J. Stone, "The Church's One Foundation", (<http://www.hymnsite.com/lyrics/umh545.sht>)

Нас люблять саме у відкупленні, а не просто в цілому. Наше майбутнє забезпечене, зокрема, кров'ю Христа.

Таким чином, біблійний сенс обмеженого спокути полягає в тому, що у смерті Христа у Бога був особливий задум для обраних. Він здобував не просто ймовірність повірити і врятуватися, але Він Сам здобував віру. Перетворення обраних Богом куплено кров'ю. Подолання нашої смерті і повстання проти Бога не здійснюються нами рішучим чином, і тоді ми отримуємо право на відкуплення. Божою суверенною благодаттю долає нашу смерть і повстання. І ця благодать здобувається для нас у смерті Христа.

Якщо ми хочемо заглибитися в наше переживання Божої благодаті, це океан любові, яким ми можемо насолоджуватися. Бог не припускав, що наречена Його Сина повинна відчувати себе коханою тільки загальною, всеосяжною любов'ю. Він хоче, щоб вона відчувала себе захопленою специфічністю Його прихильності, якою Він наділив її до існування світу. Він хоче, щоб ми були зосереджені на тому, що «Я вибрав тебе. І я послав Мого Сина померти, щоб ти був у Мене».

Це те, що ми пропонуємо світу. Ми не збираємо це для себе. І ми не відмовляємося від цього, кажучи, що все, що ми можемо запропонувати світові, - це загальна любов Бога до всіх людей. Ні, ми пропонуємо це. Ми пропонуємо повне, всебічне і певне відкуплення. Ми пропонуємо Христа. Ми не кажемо: «Приходь до ймовірності». Ми кажемо: Прийди до Христа. Прийми Христа. І що ми обіцяємо їм, якщо вони прийдуть, так це те, що вони об'єднаються з Ним і Його нареченою. І все, що Він купив для своєї нареченої, буде їхнім. Усе, що Він забезпечив з абсолютною впевненістю, буде їхньою частиною назавжди.

Їхня віра доведе, що вони серед обраних. Їхній прихід до Христа доведе, що вони вже є особливими одержувачами Його особливого відкуплення, Його визначеного відкуплення. Щоб закріпити це поглиблення нашого досвіду Божої благодаті, звернімося тепер до вчення про обрання. Бо саме за обраного Він помер з цим незмірним задумом вічної любові.

Розділ 6

Безумовне обрання

Якщо всі ми настільки гріховні, що не можемо прийти до Бога, не будучи народженими згори нездоланною Божою благодаттю, і якщо цю конкретну благодать придбав Христос на хресті, тоді зрозуміло, що спасіння будь-кого з нас залежить від обрання Богом. Він вибрав тих, кому він покаже таку нездоланну благодать, і для кого він її придбає.

Обрання відноситься до вибору Бога, кого спасати. Безумовним є те, що немає умов, яким людина повинна відповідати, перш ніж Бог вирішить спасти її. Людина мертва у злочинах і гріхах. Таким чином, немає умов, які вона може зустріти, перш ніж Бог вирішить врятувати її від її ж смерті.

Ми не говоримо, що *остаточне* спасіння є безумовним. Ні. Ми повинні відповідати умові віри, наприклад, у Христа, щоб успадкувати вічне життя. Але віра не є умовою для обрання. Якраз навпаки. Обрання - це умова віри. Саме тому, що Бог обрав нас до заснування світу, він отримує наше відкуплення на хресті, а потім дає нам духовне життя через непереборну благодать і приводить нас до віри.

Обрання перш за віру

У Діяннях 13:48 йдеться про те, як язичники відреагували на проповідь Євангелія в Антіохії Писидійській: «А погани, почувши таке, раділи та Слово Господнє хвалили. І всі ті, хто призначений був в життя вічне, увірували.». Зауважте, тут не йдеться про те, що віруючі були обрані для приречення до вічного життя. Тут говориться, що ті, хто були визначені наперед до вічного життя (тобто ті, кого обрав Бог), увірували. Боже обрання передувало вірі і зробило це можливим. Це вирішальна причина, через яку деякі вірили, а інші - ні.

Так само Ісус каже євреям у Євангелії від Івана 10:26: «Та не вірите ви, не з Моїх бо овець ви. ». Зверніть увагу, він не каже: «Ви не серед моїх овець, бо ви не вірите». Ким є вівці, Бог вирішує, перш ніж ми віримо. Це основа і можливість нашої віри. «Та не вірите ви, не з Моїх бо овець ви. ». Ми віримо, бо ми - обрані вівці Бога, а не навпаки. (Див. також від Івана 8:47; 18:37.)

Безумовність в Римлянам 9 глава¹²

У Посланні до Римлян 9 розділі Павло підкреслює безумовність обрання. У віршах 11-12 він описує принцип, який Бог використав під час вибору Якова над Ісавом: « бо коли вони ще не народились, і нічого доброго чи злого не вчинили, щоб позосталась постанова Божа у вибранні не від учинків, але від Того, Хто кличе, сказано їй: Більший служитиме меншому,». Боже обрання зберігається у своїй безумовності, тому що воно відбувається до того, як ми народилися або вчинили якесь добро чи зло.

Я знаю, що деякі тлумачі кажуть, що Римлян 9 не має нічого спільного з обранням людей у їхні вічні долі, а має справу тільки з цілими народами в їхніх історичних ролях. Я думаю, що це помилка в основному тому, що вона просто не відповідає проблемі, про яку говорить Павло. Ви можете переконатися в цьому самі, прочитавши перші п'ять віршів до Римлян 9. Коли Павло говорить у Римлян 9:6: «Не так, щоб Слово Боже не збулося.», то ясно, що щось змусило це виглядати так, наче Божі обіцянки не виконані. Що це?

Відповідь дана у віршах 2 і 3. Павло каже: «що маю велику скорботу й невпинну муку для серця свого! Бо я бажав би сам бути відлучений від Христа замість братів моїх, рідних мені тілом». Найглибшим питанням, яке вирішує Павло, є не те, чому Ізраїль як нація відіграє ту чи іншу історичну роль, а те, що люди в Ізраїлі прокляті та відрізані від Христа. Іншими словами, окремі вічні долі дійсно поставлені на карту. І природа аргумента Павла підтверджує це, тому що перше, що він говорить, щоб підтвердити, що Слово Боже не зазнало невдачі, це: «бо не всі ті ізраїльтяни, хто від Ізраїлю» (Рим. 9: 6). Іншими словами, люди в Ізраїлі, які гинуть, ніколи не були частиною справжнього Ізраїлю. Потім він переходить до того, щоб показати, як безумовне обрання Бога відбувалося в межах Ізраїлю.¹³

Безумовність Божої благодаті, що обирає, ще раз підкреслюється в Римлян 9:15-16: «15 Бо Він каже Мойсеєві: "Помилую, кого хочу помилувати, і змилюся, над ким хочу змилюватися. ". 16 Отож, не залежить це ні від того, хто хоче, ні від того, хто біжить, але від Бога, що милує. ».

¹² Послання до Римлян 9 розділ є настільки основоположним для вчення про безумовне обрання, що я присвятив цілу книгу віршам 1-23: Джон Пайпер. Виправдання Бога: екзегетичне і теологічне дослідження Римлян 9:1-23 (John Piper, The Justification of God: An Exegetical and Theological Study of Romans 9:1-23. Grand-Rapids: Baker Academic, 1993). ¹³ Додаткові аргументи для розуміння Римлян 9 наведені там же, стор. 38-54.

Сама природа милості, якої ми потребуємо, - це милість, що пробуджує волю, змінює волю. У розділах про непереборну благодать і всеосяжну гріховність ми побачили, що ми не можемо любити Бога, довіряти Богові або слідувати за Христом. Наша єдина надія - суверенна милість, непереборна милість. Якщо це правда, тоді те, що Павло говорить тут, має сенс. Ми не в змозі заслужити милосердя або проявляти милосердя. Якщо ми хочемо отримати милість, це буде виходячи з вільного вибору Бога. Ось що говорить Павло: «Помилую, кого хочу помилувати, і змилюсь, над ким хочу змилюсь». ».

У Римлян 11:7 Павло знову наголошує на індивідуальному характері обрання в Ізраїлі: «Чого Ізраїль шукає, того не одержав, та одержали вибрані, а останні затверділи». Таким чином, у Посланні до Римлян 9:11 Павло вважає, що обрання має справу з людьми і з вічними долями, і що це беззаперечно. Я вірю, що існує якесь Боже зобов'язання щодо всього Ізраїлю, але це не суперечить і не анулює індивідуальну, вічну спрямованість Римлян 9. Принцип безумовності найчіткіше видно в Римлянам 9:11. Бог обирає цей шлях так, щоб «бо коли вони ще не народились, і нічого доброго чи злого не вчинили, щоб позосталась постанова Бога у вибранні ».

Ще одна потужна заява про безумовність

Ефесян 1:3-6 є ще одним переконливим твердженням про безумовність нашого обрання і обрання до синівства:

«3 Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що нас у Христі поблагословив всяким благословенням духовним у небесах, так як вибрав у Ньому Він нас перше заложення світу, щоб були перед Ним ми святі й непорочні, у любові, 5 призначивши наперед, щоб нас усиновити для Себе Ісусом Христом, за впадінням волі Своєї,».

Деякі тлумачі стверджують, що це обрання перед заснуванням світу було тільки обранням Христа, але не обранням того, ким насправді будуть люди у Христі. Це просто рівнозначно тому, що не існує беззаперечного обрання людей до спасіння. Христос представлений як обраний від Бога, і спасіння людей залежить від їхньої власної ініціативи, щоб подолати їхню гріховність і бути поєднаними з Христом вірою. Бог не вибирає їх, і тому Бог не може ефективно повернути їх. Він може тільки почати засудження, але врешті повинен дочекатися, щоб побачити, хто дасть вирішальний імпульс, щоб оживити себе з мертвих і вибрати Його.

Це тлумачення погано узгоджується з віршем 11, у якому йдеться про те, що «У Нім, що в Нім стали ми й спадкоємцями, будучи призначені наперед постановою Того, Хто все чинить за радою волі Своєї». Також воно не відповідає формулюванню вірша 4. Звичайне значення слово «вибрати/обрати» у вірші 4 означає «обрати або вибрати з групи» (див., наприклад, Луки 6:13; 14:7; Івана 13:18; 15:16, 19). Таким чином, природний сенс вірша 4 полягає в тому, що Бог обирає своїх людей з усього людства до заснування світу, розглядаючи їх щодо Христа, їхнього відкупителя. Це природний спосіб прочитати вірш.

Це правда, що все обрання пов'язане з Христом. Христос був у свідомості Бога, розп'ятого до заснування світу (Об'явл. 13:8). Не було б обрання грішників до спасіння, якби Христос не був призначений померти за їхні гріхи. Тож у цьому сенсі вони обрані у Христі. Але саме вони обрані зі світу, щоб бути у Христі.

Також формулювання вірша 5 передбачає обрання людей у Христі, а не тільки обрання Христа. Буквально в ньому говориться: «Визначивши нас до синівства через Ісуса Христа».

Ми визначені наперед, а не Христос. Саме Він уможливило обрання, передвизначення й усиновлення грішників, і тому наше обрання «через Нього», але тут не йдеться про те, що в Бога є тільки Христос для обрання. Християни приходять до віри, об'єднуються з Христом і вкриваються Його кров'ю, бо ми були обрані до заснування світу для цієї долі у святості.

Можливо, найважливіший текст

Можливо, найважливіший текст з-поміж усіх, що стосуються навчання про безумовне обрання, - до Римлян 8:28-33:

«28 І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре. 29 Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами. 30 А кого Він призначив, тих і покликав, а кого покликав, тих і виправдав, а кого виправдав, тих і прославив. 31 Що ж скажем на це? Коли за нас Бог, то хто проти нас? 32 Той же, Хто Сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас, як же не дав би Він нам із Ним і всього? 33 Хто оскаржувати буде Божих вибранців? Бог Той, що виправдує. ».

Часто цей текст використовується для аргументації проти безумовного обрання на підставі вірша 29, в якому йдеться про те, що «тих, кого Він передбачив, тих і призначив». Тому дехто каже, що люди не обрані безумовно. Вони обрані на основі їхньої визначеної наперед віри, яку вони виробляють без допомоги нездоланної благодаті і яку Бог бачить задалегідь.

Але це не узгоджується з тим, як Павло розвиває свої аргументи. Зверніть увагу, що в Посланні до Римлян 8:30 говориться: «А кого Він призначив, тих і покликав, а кого покликав, тих і виправдав, а кого виправдав, тих і прославив. ». Зверніть увагу на мить на той факт, що всіх, кого Бог покликав, Він також виправдовує. Це покликання в 30-му вірші дано не всім людям. Причина, з якої ми знаємо, що це не так, полягає в тому, що всі ті, хто покликаний, також виправдані. Існує непогрішний зв'язок між покликаним і виправданим. «Тих, кого він назвав, він теж виправдав». Але не всі люди виправдані. Тому не всі покликані. Отже, це покликання у вірші 30 - це не загальний заклик до покаєння, який дають проповідники або які Бог дає через славу. Усі отримують цей поклик. Поклик у вірші 30 дано тільки тим, кому Бог визначив відповідати образу Свого Сина (ст. 29). І це поклик, який обов'язково призводить до виправдання: « а кого покликав, тих і виправдав».

Ми знаємо, що виправдання відбувається тільки через віру. «Бо ми визнаємо, що людина виправдовується вірою, незалежно від діл закону» (Рим. 3:28; пор. 5:1). Який тоді цей заклик, який дано всім тим, хто визначений наперед, і який безпомилково веде до виправдання? Ми бачили це раніше в розділі 4, коли обговорювали непереборну благодать. Це заклик до 1 Коринтян 1:23-24: «23 а ми проповідуємо Христа розп'ятого, для юдеїв згіршення, а для греків безумство, 24а для самих покликаних юдеїв та греків Христа, Божу силу та Божую мудрість!». Іншими словами, покликання не є проповіддю, оскільки це робиться для всіх євреїв і язичників. Швидше, покликання відбувається через проповідь у серцях деяких слухачів. Воно пробуджує їх від мертвих і змінює їхні уявлення про хрест, щоб вони прийняли його як мудрість і силу Бога. Інакше кажучи, заклик у Римлян 8:30 - непереборна благодать, що створює віру.

Тепер розглянемо потік думки Павла знову в Римлянам 8:30. «А кого Він призначив, тих і покликав, а кого покликав, тих і виправдав, а кого виправдав, тих і прославив. ».

Між актом передбрання і виправдання існує акт покликання. Оскільки виправдання - тільки вірою, зір має бути Божим актом, за допомогою якого він закликає віру до існування. І оскільки це завжди призводить до виправдання (всі покликані виправдані), воно має бути суверенним. Тобто воно долає будь-який опір, який зустрічається на шляху. Отже, покликання у вірші 30 - це суверенна справа Бога, яка приводить людину до віри, якою вона виправдовується.

Тепер зверніть увагу на підтекст значення передбачення у вірші 29. Коли Павло каже: «Бо кого Він передбачив, тих і призначив», він не може мати на увазі (як багато хто намагається змусити його мати на увазі), що Бог знає заздалегідь, хто буде використовувати їхню вільну волю, щоб прийти до віри, щоб Він міг зумовити їхнє синівство, тому що вони зробили цей вільний вибір самостійно. Це не може означати так, оскільки ми щойно бачили з 30-го вірша, що вирішальною причиною віри у виправданих є не занепада людська воля, а суверенний заклик Бога.

Бог не знає заздалегідь тих, хто приходить до віри, окрім того, що він створює віру, тому що таких людей немає. Той, хто вірить, був «покликаний» у віру за суверенною благодаттю Божою. Коли Бог дивиться з вічності в майбутнє і бачить віру обраних, він бачить свою власну роботу. І він вирішив зробити цю роботу для мертвих, сліпих і бунтівних грішників беззастережно. Тому що ми не були здатні відповідати умові віри. Ми були духовно мертві та сліпі.

Таким чином, передбачення в Римлянам 8:29 - це не просто усвідомлення того, що станеться в майбутньому поза визначенням Бога. Швидше, це той тип знання, про який йдеться в старозавітних текстах, таких як Буття 18:19 («Бо вибрав Я його, щоб він наказав синам своїм і домові своєму по собі. І будуть вони дотримуватися дороги Господньої») і Єремії 1: 5 («Тільки вас Я пізнав зо всіх родів землі, тому вас навіщу за всі ваші провини!») і Амос 3:2 («Тільки вас {Ізраїль} Я пізнав зо всіх родів землі, тому вас навіщу за всі ваші провини!»). Бог «знає» всі сім'ї землі в одному сенсі. Але значення тут таке: Тільки тебе, Ізраїль, я вибрав для Себе.

Як каже Чарльз Е. Б. Кренфілд, передбачення в Римлянам 8:29 - це «особливе знання людини, яка обирає Божу благодать». Таке передбачення практично таке саме, як і обрання: «Бо кого Він передбачив, тим і визначив бути подібними до образу Сина Свого».

Тож чого вчить цей чудовий текст (Рим. 8:28-33), то це те, що Бог справді здійснює повне викуплення Свого народу від початку до кінця. Він передбачає (тобто обирає) людей для Себе перед заснуванням світу, він зумовлює, щоб ці люди відповідали образу Його Сина, він кличе їх до Себе у вірі, він виправдовує їх тільки через цю віру, і він нарешті прославляє їх. І ніщо не може відокремити їх від любові Бога у Христі на віки віків (Рим. 8:39). Йому хвала і слава!

Якщо ви віруючий у Христа, вас любив Бог всю вічність. Він надав вам милість перед створенням світу. Він вибрав тебе, коли вважав, що ти в безпорадному стані. Він вибрав тебе для Себе беззастережно. Ми не можемо похвалитися нашим обранням. Це було б глибоко неправильним розумінням значення безумовності. Коли ми не зробили нічого, щоб якось похвалити себе перед Богом, Він вільно надав нам послугу. З нами було те саме, що було з обранням Ізраїлю: «Не тому, щоб ви були чисельніші від усіх народів, прийняв вас Господь, і обрав вас, ... а тому, що Господь любить вас» (Втор. 7: 7-8).

Прочитайте це уважно: Він любить вас, тому що Він любить вас. Він вирішив зробити це у вічності. І оскільки Його любов до тебе ніколи не мала початку, у неї не може бути кінця.

Те, що ми вивчаємо в цій книжці, - це просто спосіб, яким Бог використовує ту вічну любов в історії, щоб урятувати Свою власну і привести нас до вічної насолоди Собою. Нехай Бог глибше і глибше занурить вас у досвід цієї дивовижної суверенної благодаті.

Розділ 7

Наполегливість святих

З того, що ми бачили в попередньому розділі, випливає, що народ Божий *проявлятиме* наполегливість до кінця і не загине. Передбачені визначені наперед, визначені покликані, покликані виправдані, а виправдані прославлені (Рим. 8:30). Ніхто не загублений із цієї групи. Належати до цього народу - означає бути в цілковитій безпеці.

Але ми маємо на увазі більше, ніж це, під вченням про наполегливість святих. Ми маємо на увазі, що святі будуть і повинні наполягати у *вірі та послузі, який походить від віри*. Обрання безумовне, а прославлення - ні. У Писанні міститься багато попереджень про те, що ті, хто не тримається за Христа, можуть зрештою загубитися.

Наступні вісім тез є моїм коротким викладом цього важливого вчення.

1. Наша віра повинна перетерпіти до кінця, якщо ми хочемо бути спасеними.

Це означає, що Євангеліє - це Божий інструмент у збереженні віри та народженні віри. Ми не діємо з якоюсь кавалерською байдужістю до заклику бути наполегливими лише через те, що людина сповідувала віру в Христа, начебто ми можемо бути певні з нашого погляду, що вона тепер поза межами досяжності злого. Йде битва віри. Вибрані битимуться в цій боротьбі. І за Божою суверенною благодаттю вони переможуть її. Ми повинні терпіти до кінця у вірі, якщо ми хочемо бути врятовані.

У 1 Коринтян 15:1-2 Павло показує необхідність наполегливості: «1 Звіщаю ж вам, браття, Євангелію, яку я вам благовістив, і яку прийняли ви, в якій і стоїте, 2 Якою й спасаєтесь, коли пам'ятаєте, яким словом я благовістив вам, *якщо тільки ви ввірували не наосліп*. ». Цей вираз «якщо ви будете твердо стояти» показує, що в християнському житті є хибний початок. Ісус розповів притчу про ґрунти, щоб застерегти від подібних хибних початків:

«20 А посіяне на кам'янистому ґрунті, це той, хто слухає слово, і з радістю зараз приймає його; 21 але кореня в ньому нема, тому він непостійний; коли ж утиск або переслідування настають за слово, то він зараз спокушується. 22 А між терен посіяне, це той, хто слухає слово, але клопоти віку цього та омана багатства заглушують слово, і воно зостається без плоду. » (Мф. 13: 20-22).

Іншими словами, як каже Павло в 1 Коринтян 15:2, є «ввірували не наосліп», що означає хибне переконання, прихід до Христа з причин, які не містять у собі любові до Його слави і ненависті до нашого гріха. Павло каже, що доказ того, що наша віра є справжньою, свідчить про те, що ми «твердо дотримуємося слова» - тобто ми наполегливі.

Так само Павло говорить у Посланні до Колосян 1:21-23: «21 І вас, що були колись відчужені й вороги думкою в злих учинках, 22 тепер же примирив смертю в людському тілі Його, щоб учинити вас святими, і непорочними, і не повинними перед Собою, 23 якщо тільки пробуваєте в вірі тверді та сталі, і не відпадаєте від надії Євангелії». І знову до 2 Тимофія 2:11-12: «11 Вірне слово: коли разом із Ним ми померли, то й житимемо разом із Ним! А коли терпимо, то будемо разом також царювати. ».

Павло слідує вченню Ісуса в цих словах. У Євангелії від Марка 13:13 Ісус сказав: «І за Ім'я Моє будуть усі вас ненавидіти. А хто витерпить аж до кінця, той буде спасений!». І після Свого воскресіння Ісус сказав церквам в Об'явленні: «Переможцеві дам їсти від дерева життя, яке в раю Божім. » (Об. 2:7). «Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя!» (Об. 2:10; ст. 2:17, 25-26; 3:5, 11-12, 21). Це те, що ми маємо на увазі під необхідністю наполегливості - твердження, що ми повинні продовжувати наполягати.

Є кілька уточнень. Наполегливість у вірі не означає, що святі не проходять крізь часи сумнівів, духовної темряви та випадків невір'я в обіцянки й доброти Бога. «Вірую, Господи, поможи недовірству моєму!» (Марка 9:24) - не суперечлива молитва. Випадки невір'я можуть співіснувати з істинною вірою.

Тому те, що ми маємо на увазі, коли говоримо, що віра повинна залишатися до кінця, полягає в тому, що ми ніколи не повинні прийти до точки зречення від Христа з такою жорстокістю серця, що ми ніколи не зможемо повернутися, а замість цього лише доведемо, що були лицемірами в нашій сповідуваній вірі. Прикладом такої твердості є Ісав.

«15 Дивіться, щоб хто не зостався без Божої благодаті, щоб не виріс який гіркий корінь і не наробив непокою, і щоб багато-хто не опоганився тим. 16 Щоб не був хто блудник чи безбожник, немов той Ісав, що своє первородство віддав за поживу саму. 17 Бо знаєте ви, що й після, як схотів він успадкувати благословення, відкинутий був, не знайшов бо був можливості до покаєння, хоч його із слізьми шукав. » (Євр. 12:15-17).

Ісав став настільки духовно важким і безсердечним у своїй любові до цього світу, що, коли він намагався покаятися, він не зміг. Усе, що він міг зробити, це оплакувати наслідки своєї дурості, а не істинне неподобство свого гріха або безчестя, яке він обрушив на Бога, віддаючи перевагу одній трапезі заради всього даного Богом, веденого Богом права первородства.

З іншого боку, Новий Заповіт щосили намагається, щоб ми не впали у відчай, думаючи, що відступництво і непослух у гріху - це вулиця з одностороннім рухом. Можна покаятися і повернутися. Цей процес блукання і повернення включається в «наполегливість святих». Наприклад, Яків каже: «хай знає, що той, хто грішника навернув від його блудної дороги, той душу його спасає від смерті та безліч гріхів покриває!» (Яків 5: 20). І Іван каже: «16 Коли хто бачить брата свого, що грішить гріхом не на смерть, нехай молиться за нього, і Він життя йому дасть, тим, хто грішить не на смерть. Є й гріх на смерть, не про нього кажу, щоб молився. 17 Усяка неправда то гріх. Та є гріх не на смерть. » (1-е Івана 5:16-17). Мета Івана тут явно полягає в тому, щоб дати надію тим, хто відчуває спокусу впасти у відчай, і тим, хто любить їх і молиться за них. Іван почав свій лист так само, як закінчує його: «8 Коли ж кажемо, що не маємо гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди! 9 Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої.» (1-е Івана 1:8-9).

Тому, коли ми говоримо про необхідність (і впевненість, див. нижче) наполегливості, ми не маємо на увазі досконалість. І ми не маємо на увазі, що немає боротьби або серйозних випадків невір'я. Ми повинні пам'ятати все, що ми бачили досі в цій книзі. Належність до Христа - це надприродна реальність, створена Богом і збережена Богом (Єр. 32:40). Святі відзначені не тим, що вони роблять, а тим, хто вони є.

Вони народжені згори. Вони нове творіння. Вони не входять і не виходять із цього нового буття. Це робота Бога. І це безповоротно. Але плід цього у вірі та послуху - це боротьба до кінця. І наполегливість каже: боротьба буде вестися і в кінці не буде програна.

2. Послух, що свідчить про внутрішнє оновлення від Бога, необхідний для остаточного спасіння.

Це не означає, що Бог вимагає досконалості. З Послання до Филип'ян 3:12 зрозуміло, що в Новому Завіті не міститься вимоги, щоб ті, хто виправданий у Христі Ісусі вірою, були безгрішно досконалі, щоб остаточно спастися. «Не тому, що я вже досягнув, або вже вдосконалився, але прагну, чи не досягну я того, чим і Христос Ісус досягнув був мене.» (див. також 1-е Івана 1:8-10 і Мф. 6:12). Але Новий Завіт вимагає, щоб ми були морально змінені й жили в новому житті. Наприклад:

- «Пильнуйте про мир зо всіма, і про святість, без якої ніхто не побачить Господа. » (Євр. 12:14).

- «бо коли живете за тілом, то маєте вмерти, а коли духом умертвляєте тілесні вчинки, то будете жити.» (Рим. 8:13).

- «19 Учинки тіла явні, то є: перелюб, нечистість, розпуста, 20 ідолослуження, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, єресі, 21 зазидки, п'янство, гулянки й подібне до цього. Я про це попереджую вас, як і попереджав був, що хто чинить таке, не успадкують вони Царства Божого! » (Гал. 5:19-21. Див. також Єф. 5:5 і 1 Кор. 6:10.)

- «3 А що ми пізнали Його, пізнаємо це з того, коли заповіді Його додержуємо. 4 Хто говорить: Пізнав я Його, але не додержує Його заповідей, той неправдомовець, і немає в нім правди! 5 А хто додержує Його слово, у тому Божа любов справді вдосконалилась. Із того ми пізнаємо, що в Нім пробуваємо. 6 А хто каже, що в Нім пробуває, той повинен поводитись так, як повадився Він.» (1-е Івана 2:3-6. Див. також 1-е Івана 3:4-10, 14; 4:20.)

- «Тож промовив Ісус до юдеїв, що в Нього ввірували: Як у слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете,» (Івана 8:31. Див. також Луки 10:28; Мф. 6:14-15; 18:35; Бут. 18:19; 22:16-17; 26:4-5; 2 Тим. 2:19.)

Знову ж таки, будьте обережні, щоб ніхто не взяв ці тексти в перфекціоністському напрямку. Перше Послання Івана написано, щоб допомогти нам зберегти нашу біблійну рівновагу тут. З одного боку, в ньому говориться: «Кожен, хто родився від Бога, не чинить гріха, бо в нім пробуває насіння Його. І не може грішити, бо від Бога народжений він. » (1-е Івана 3: 9). Але, з іншого боку, говориться: «Коли ж кажемо, що не маєм гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди!» (1-е Івана 1:8). І ще: «Діточки мої, це пишу я до вас, щоб ви не грішили! А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного.» (1 Івана 2:1).

Наполегливість святих - не гарантія досконалості, а те, що Бог триматиме нас у боротьбі за віру, щоб ми ненавиділи наш гріх і ніколи не укладали з ним міцного миру.

3 Вибрані Богом не можуть бути загублені.

Ось чому ми віримо у вічну безпеку, а саме у вічну безпеку обраних. Мається на увазі, що Бог працюватиме в нас так, що ті, кого Він обрав для вічного спасіння, матимуть змогу наполягати у вірі до кінця й виконати силою Святого Духа вимоги для нового життя. Ми бачили перед залізним ланцюгом божественної роботи в Римлян 8:30: «А кого Він призначив, тих і покликав, а кого покликав, тих і виправдав, а кого виправдав, тих і прославив. ». З цього вірша видно, що ті, хто фактично покликаний до надії на спасіння, справді будуть наполегливими до кінця і будуть прославлені . У цій послідовності немає відсіву. Це Божі обітниці, що коріняться в безумовному обранні передусім і в суверенній, навертаючій , зберігаючій благодаті, яку ми бачили раніше.

Зв'язки в цьому ланцюжку нерозривні, бо спасительна робота Бога непогрішна, а Його нові зобов'язання за заповітом незворотні.

І знову Павло слідує вченням свого Господа Ісуса: «27 Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть. 28 І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки. 29 Мій Отець, що дав їх Мені, Він більший за всіх, і вихопити ніхто їх не може Отцеві з руки. 30 Я й Отець Ми одне! » (Івана 10: 27-30; див. також Єф. 1: 4-5.).

Раніше ми бачили, що бути вівцею Ісуса - означає бути обраним Богом і відданим Синові. Іншими словами, обіцянка Ісуса ніколи не втрачати своїх овець - це суверенне зобов'язання Сина Божого зберегти віру обраних, заради яких він поклав своє життя.

4. Деякі віруючі відступають, але, якщо це триває, це свідчить, що їхня віра не була справжньою, і вони не були народжені від Бога.

1 Івана 2:19 говорить: «Із нас вони вийшли, та до нас не належали. Коли б були належали до нас, то залишилися б з нами; але вийшли, щоб відкрилось, що не всі вони наші.». Точно так само притча про чотири ґрунти, як витлумачено в Євангелії від Луки 8:9-14, зображає людей, які «хто тільки почує, то слово приймає з радістю; та кореня не мають вони, вірують дочасно, і за час випробовування відпадають.».

Річ у тім, що така можливість можлива, саме тому служіння Євангелія в кожній помісній церкві повинне містити багато повчань для членів церкви щодо того, щоб вони продовжували вірити та не були заплутаними в тому, що могло би їх задушити та призвести до їхнього осуду. Пастори не знають непогрішно, хто з його слухачів - добрий ґрунт, а хто - поганий. Його застереження і заклики до стійкості - це спосіб, яким він допомагає святим терпіти. Вони чують застереження і прислухаються, і таким чином підтверджують своє смирення і добре серце віри.

5. Бог повністю виправдовує нас за допомогою першого справжнього акту спасіння віри, але це той тип віри, який наполягає і приносить плоди в «послуху віри».

Річ тут у тім, що акцент, зроблений вище на необхідності наполегливої віри і слухняності, не означає, що Бог чекає, щоб спостерігати нашу наполегливість і слухняність, перш ніж Він оголосить нас повністю праведними в союзі з Ісусом Христом. У Посланні до Римлян 5:1 говориться, що ми «були виправдані вірою». Це минулий вчинок. У перший раз, коли ми віримо в Ісуса, ми з'єднуємося з Христом. У союзі з ним Його праведність вважається нашою в той момент. Павло каже, що він прагне «щоб знайтися в Нім не з власною праведністю, яка від Закону, але з тією, що з віри в Христа, праведністю від Бога за вірою» (Фил. 3:9).

Підставою нашого прийняття Богом є тільки Христос, Його кров і праведність. «Бо Того, Хто не відав гріха, Він учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою правдою в Нім!» (2 Кор. 5:21). «Бо як через непослух одного чоловіка багато-хто стали грішними, так і через послух Одного багато-хто стануть праведними.» (Рим. 5:19). Роль нашої віри не в тому, щоб виконувати щось добродіє, що Бог винагороджує спасінням. Річ у тім, що віра - це прийняття Христа, який здійснив те, що ми не могли, покарання за наш гріх і забезпечення нашої досконалості. Віра - це не підстава нашого прийняття, а засіб або інструмент єднання з Христом, який один, є підставою нашого прийняття з Богом.

Роль послуху в нашому виправданні полягає в тому, щоб свідчити про те, що наша віра є справжньою. Вчинки любові не є основою нашого початкового або остаточного прийняття з Богом. Їхня функція полягає в тому, щоб затвердити й оприлюднити суверенну роботу Бога, яка дає нам нове народження і створює нове серце віри. Павло говорить про це так: «Бо сили не має в Христі Ісусі ані обрізання, ані необрізання, але віра, що чинна любов'ю.» (Гал. 5:6). Що говорить про Бога у виправданні, так це віра, яка діє через любов. Не наша любов змушує Бога бути на 100 відсотків для нас. Бог, будучи на 100 відсотків для нас через віру в Христа, дозволяє нам любити. Любов - це плід Духа. І ми отримали Духа завдяки нашому першому акту віри (Гал. 3:2).

Отже, необхідність наполегливості у вірі та послуху для остаточного спасіння не означає, що він чекає до кінця, перш ніж він прийме нас, усиновить нас і виправдає нас. Ми не ведемо боротьбу віри, щоб Бог був на 100 відсотків для нас. Це сталося в нашому союзі з Христом під час нашого першого акту віри. Швидше ми скажемо, боріться, тому що він на 100 відсотків для нас. Павло сказав це так: «Не тому, що я вже досягнув, або вже вдосконалився, але прагну, чи не досягну я того, чим і Христос Ісус досягнув був мене.» (Флп. 3:12). Христос зробив нас Своїми. Ось як ми боремося. В остаточному рішенні згідно зі справами (а не на підставі справ), сенс цих справ у божественній залі суду щодо виправдання слугуватиме публічним доказом невидимої віри і єдності з Христом. Христос буде єдиною підставою нашого прийняття тоді і зараз.

6. Бог працює, щоб змусити своїх обраних продовжувати наполягати.

Ми не надані самі собі в боротьбі за віру, і наша впевненість в корені суверенної любові Бога до того, що Він покликав нас зробити. Тексти, які сліднують тут, є вираженням нового заповіту, який ми обговорювали в розділі 5. Ісус придбав для нас усі обітниці Божі, коли Він пролив Свою кров (Луки 22:20; 2 Кор. 1:20). Одна з найцінніших з усіх цих обітниць відноситься до нового заповіту з абсолютним зобов'язанням Бога спонукати нас продовжувати: «І складу з ними вічного заповіта, що не відвернуся від них, щоб їм не чинити Свого добра, і дам їм у серце Свій страх, щоб не відступали від Мене!» (Єр. 32:40). Ця обіцянка повторюється в багатьох чудових виразах у Новому Заповіті:

- «що ви бережені силою Божою через віру на спасіння, яке готове з'явитися останнього часу.» (1 Пет. 1:5).
- «24 А Тому, Хто може вас зберегти від упадку, і поставити перед Своєю славою непорочними в радості, 25 Єдиному премудрому Богові, Спасителеві нашому через Ісуса Христа, Господа нашого, слава, могутність, сила та влада перше всього віку, і тепер, і на всі віки! Амінь.» (Юда 1:24-25).
- «23 А Сам Бог миру нехай освятить вас цілком досконало, а непорушений дух ваш, і душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа! 24 Вірний Той, Хто вас кличе, Він і вчинить оте!» (1 Сол. 5:23-24).
- «Я певний того, що той, хто в вас розпочав добре діло, виконає його аж до дня Христа Ісуса.» (Фил. 1:6).
- «8 Він вас утвердить до кінця неповинними бути дня Господа нашого Ісуса Христа! 9 Вірний Бог, що ви через Нього покликані до спільноти Сина Його Ісуса Христа, Господа нашого.» (1 Кор. 1:8-9).

• «Бог же миру, що з мертвих підняв великого Пастиря вівцям кров'ю вічного заповіту, Господа нашого Ісуса, 21 нехай вас удосконалисть у кожному доброму ділі, щоб волю чинити Його, чинячи в вас любе перед лицем Його через Ісуса Христа, Якому слава на віки вічні. Амінь. » (Євр. 13:20-21).

Я іноді запитую людей: чому ви вірите, що завтра вранці розбудите християнина? Як ви думаєте, чому у вас буде рятівна віра завтра, коли ви прокинетесь? Я запитую це, щоб перевірити, яка в когось є думка про наполегливість. Біблійна відповідь не така: я знаю, що виберу вірити завтра вранці. Я відданий Ісусу. Це дуже крихка впевненість.

Відповідь знайдена у всіх цих текстах. Бог вірний. Бог буде працювати в мені. Бог збереже мене. Бог закінчить свою роботу до кінця. Відповідь - це постійна робота Бога, а не моє постійне зобов'язання. Коли я ставлю це запитання, я намагаюся побачити, чи є в когось думка, що вічна безпека - це як щеплення. Ми отримали щеплення, коли на вернулися і не можемо заразитися невір'ям. Це аналогія, що вводить в оману, оскільки вона має на увазі, що процес збереження відбувається автоматично без постійної роботи Великого Лікаря. Наполегливість - це не щеплення, а довічна терапевтична програма, в якій Великий Лікар завжди з тобою. Він ніколи не залишить нас (Євр. 13:5). Так ми наполягаємо. Так у нас є впевненість.

7. Тому ми повинні бути ревними, щоб підтвердити наше покликання й обрання.

2 Петра 1:10-11 говорить: «10 Тому, браття, тим більше дбайте чинити міцним своє покликання та вибрання, бо, роблячи так, ви ніколи не спіткнетесь. 11 Бо щедро відкриється вам вхід до вічного Царства Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа. ». Петро не вважає, що наше покликання й обрання крихкі й потребують підтримки. Наприклад, із Послання до Римлян 8:29-30 ми ясно побачили, що покликання й обрання - це найстійкіша реальність у Бозі. Це ланки в ланцюзі спасіння, які не можна розірвати.

Те, що має на увазі Петро: старайтеся, щоб підтримувати свою впевненість у них і постійно підтримувати їх, ходячи в радості від них. У попередніх віршах він пояснює, що «Усе, що потрібне для життя та побожності, подала нам Його Божя сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чеснотою. » (2 Пет. 1:3). Він не залишив нас у спокої, щоб підтвердити наше покликання й обрання.

Завдяки його божественній силі ми зростаємо у вірі, чеснотах, розсудливості, стриманості, терпінні, благочесті, братовласництві та любові (2 Пет. 1:5-7). Іншими словами, ми докладаємо всіх зусиль, щоб настільки глибоко довіряти обітницям і Божій силі, що Дух умертвляє гріх у нашому житті, і мета любові радісно переслідується. Віра, що діє любов'ю (Гал. 5:6), - це спосіб, через який ми впевнені у своєму покликанні й обранні.

8. Завзятість - це суспільний проєкт.

Бог ніколи не хотів, щоб ми билися в боротьбі за віру поодиночі. Ми повинні битися один за одного. Одне з найчудовіших тверджень Павла про наполегливість обраних - 2 Тимофія 2:10: «Через це переносу я все ради вибраних, щоб і вони доступили спасіння, що в Христі Ісусі, зо славою вічною. ». Для багатьох - це дивно. Хіба немає впевненості в тому, що обрані отримують спасіння в остаточній славі? Так, це так. Тих, кого Він виправдав, Він прославив.

Але це питання видає припущення, що цей останній пункт має бути усунутий - припущення, що певні результати мають на увазі, що немає необхідності наполягати на них.

Це помилка. Спасіння безсумнівне для обраних Богом. Воно не може зазнати невдачі. Але спосіб, яким Бог визначив, щоб упевнитися в цьому, полягає в тому, щоб наділити силою співпрацю між людьми в боротьбі за віру. Павло вважає, що його служіння слова має важливе значення для наполегливості обраних.

Візьміть простий приклад. Припустимо, що Бог визначив, що цвях має бути певного розміру, а його капелюшок має бути на одному рівні з поверхнею дошки. Безсумнівно, це станеться. Бог є Бог, і він це спланував. Чи означає це, що він байдужий до молотків? Ні. Фактично Бог також визначив, що шлях, яким цвях потрапить на дошку, - це удар молотком.

Подібним чином, обрані, безсумнівно, будуть врешті-решт врятовані вічною славою. Чи означає це, що Бог байдужий до служіння світу, щоб вони були там? Ні, Бог зробив це необхідним. І причина, яка не підриває впевненість у спасінні, полягає в тому, що Бог настільки ж суверенний над засобами, як і над цілями.

Ми бачимо цю істину стосовно всіх нас у Посланні до Євреїв 3:12-13: «12 Стережіться, брати, щоб у комусь із вас не було злого серця невірства, що воно відступало б від Бога Живого! 13 Але кожного дня заохочуйте один одного, доки зветься Сьогодні, щоб запеклим не став котрий з вас через підступ гріха.». Бог не дозволить нікому зі своїх обранців «впасти» в руйнування. Але те, як він утримуватиме нас від падіння (Юд. 1:24), - це взаємне застереження інших віруючих у нашому житті. Це одна з найвищих данин, яка могла бути виплачена церкві. Бог призначає тіло Христа як засіб Його непогрішного збереження обраних.

Ми завершуємо цей розділ надією і молитвою про те, щоб ви заглибилися в благодать Божої наполегливої благодаті. Якщо ви затримаєтеся на цій істині й дозволите їй проникнути всередину, ви виявите, що впевненість у Божій благодаті, зберігаючій вам завіт, є набагато більшою, сильнішою та більш солодкою основою вашої впевненості, ніж будь-який погляд на вічну безпеку, що робить її більш безликою й автоматичною, як вакцинація. Щоб знати, що Бог вибрав тебе, і Бог покликав тебе, і Бог дав тобі віру, і ніколи не залишить тебе, і збереже тебе, і подарує тобі бездоганну перед лицем Його слави з великою радістю - ця впевненість приносить непереможну радість, силу і мужність у твоє життя. Нехай Бог занурить вас дедалі глибше в божественну милість наполегливості.

Розділ 8

Що означають для мене п'ять пунктів: особисте свідчення

Ці десять пунктів - моє особисте свідчення про наслідки віри в п'ять пунктів кальвінізму - вчення про благодать.

1 Ці істини змушують мене стояти в благоговінні перед Богом і ведуть мене в глибину істинного поклоніння Богові.

Я згадую той час, коли я вперше побачив, коли проповідував за посланням до Ефесян у Вефільському коледжі наприкінці 1970-х років, потрібний виклад мети всієї Божої праці, а саме «вихваляючи славу Його благодаті» (Еф. 1:6, 12, 14).

Це привело мене до розуміння того, що ми не можемо збагатити Бога і що тому Його слава яскраво світить не тоді, коли ми намагаємося задовольнити Його потреби, а коли ми задоволені Ним як сутністю наших справ. «Бо все з Нього, через Нього і для Нього! Йому

слава навіки. Амінь.» (Рим. 11:36). Поклоніння стає самоціллю. Це змусило мене відчувати, наскільки низькими і неадекватними є мої почуття, тож псалми туги оживають і посилюють поклоніння.

2. Ці істини допомагають мені захиститися від жартів на тему Бога

Одним із проклять нашої культури є банальність, дотепність, кмітливість. Телебачення є одним з основних чинників, що підтримують нашу схильність до поверховості та тривіальності. Бог охоплений цим. Отже, ми схильні жартувати з божественними речами.

Серйозність не надмірна в наші дні. Це могло бути колись. І, так, сьогодні існують дисбаланси у деяких людей, які, здається, не в змозі розслабитися і поговорити про погоду. Але мені здається, що набагато більша печаль у наші дні - це люди, які просто не можуть бути побожними. Здається, вони ніколи не були в захваті від величі Бога. Вони знають тільки один спосіб стосунків: випадковий. Це трагічна і виснажлива нездатність.

Робертсон Ніколь сказала про Сперджена: «Євангелізація гумористичного типу [можна сказати, церковне зростання модного, класного, розумного, кумедного, ринкового підкованого типу] може приваблювати безліч людей, але вона перетворює душу на попіл і знищує самі зародки релігії. Сперджена часто вважають гумористичним проповідником ті, хто не знає його проповідей. Насправді не було проповідника, чий тон був більш щирим, побожним і урочистим»¹⁴.

Велич Божа, яка впливає з учень про благодать, була вагомим баластом у моєму човні. Вона приносить мені велику радість і захищає моє серце від чуми дурості.

3. Ці істини змушують мене дивуватися моєму власному спасінню.

Викладаючи велике Боже спасіння в Посланні до Ефесян 1, Павло молиться в останній частині цього розділу, щоб ефект від цієї теології був просвітленням наших сердець, тож ми захоплюємося «18 просвітив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли, до якої надії Він вас закликає, і який багатий Його славний спадок у святих, 19 і яка безмірна велич Його сили в нас, що віруємо за виявленням потужної сили Його,» (Єф. 1:18-19). Іншими словами, він молився, щоб ми випробували те, чого він щойно навчив. Щоб наші серця змогли зрозуміти, що насправді сталося з нами.

Усі підстави для вихваляння видалені. Радості з розбитим серцем і вдячності предостатньо.

Благочестя Джонатана Едвардса починає зростати. Коли Бог дав нам смак Його власної величності та нашого власного гріха, тоді християнське життя стає чимось зовсім відмінним від звичайного благочестя. Едвардс чудово описує це, коли каже: «Бажання святих, якими б серйозними вони не були, є скромними бажаннями: їхня надія - це скромна надія, а їхня радість, навіть коли вона невимовна та сповнена слави, є смиренною, з розбитим серцем, що залишає християнина біднішим духом, схожим на маленьку дитину, та схильнішим до загальної скромності у поведінці».¹⁵

¹⁴ Quoted in Iain Murray, *The Forgotten Spurgeon* (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1973), p. 38.

4. Ці істини змушують мене насторожитися про орієнтовані на людину підміни, які позиціонуються як добрі вісті.

У моїй книзі «Задоволення Божі»¹⁶ я показую, що у 18-му столітті в Новій Англії відхід від суверенітету Бога призвів до армініанства, потім до універсалізму, а звідти до унітаризму. Те ж саме сталося в Англії в 19 столітті після Сперджена.

Книга Єна Мюррея «Джонатан Едвардс: Нова біографія» описує те саме: «Кальвіністські переконання в Північній Америці ослабли. У процесі занепаду, який Едвардс справедливо передбачав, ті конгрегаційні церкви Нової Англії, що прийняли Велике пробудження, поступово перейшли в унітаризм і універсалізм на чолі з Чарльзом Чонсі».¹⁷

У «Пошуках благочестя» Дж. Пекера ви також можете прочитати, як Річард Бакстер залишив ці вчення, і як наступні покоління пожинали похмурий урожай у церкві Бакстера в Кіддермінстері.¹⁸

Ці доктрини є оплотом проти вчень, орієнтованих на людину, у багатьох формах, які поступово розбещують церкву і роблять її слабкою зсередини, водночас виглядаючи сильною або популярною. Правильно навчена Церква живого Бога повинна бути «стовпом і опорою істини» (1 Тим. 3:15). Ось що ці істини довели для мене.

5. Ці істини змушують мене кричати з приводу невимовної хвороби нашої світської культури, яка принижує Бога.

Я з трудом читаю газету або новинну статтю Google або дивлюся телевізійну рекламу або рекламний щит без почуття тяжкості, що не вистачає Бога. Коли Бог є головною реальністю у всесвіті і розглядається як щось нереальне, я тремчу від гніву, який накопичується. Я все ще в шоці. А ти? Багато християн приспані тим самим наркотиком, що ігнорує Бога, що і весь світ. Деякі вважають чеснотою нехтування Богом і вигадують цинічні імена для людей, які говорять про Бога стосовно всього. Ці вчення є чудовою протиотрутою від такого нехтування та цинізму.

Християни існують, щоб підтвердити реальність Бога і перевагу Бога у всьому житті. Тому ми потребуємо великого пробудження. Ці істини тримають мене в курсі цього і спонукають мене молитися про це. Бо тільки суверенна робота Бога може зробити це.

6. Ці істини вселяють у мене впевненість у тому, що справу, яку Бог запланував і розпочав, Він завершить - і в усьому світі, і щодо кожної особистості.

Істина про те, що Бог використовує всю свою суверенну силу, щоб зберегти мене для себе, надзвичайно цінна. Я знаю своє серце. Надане мені моє серце горде й егоцентричне, ніби фабрика з виробництва ідолів. Небагато молитов більш необхідні для мене, ніж ця:

Благодать, всією душею

Визнаємо наш борг тобі:

¹⁵ Religious Affections, New Haven: Yale University Press, 1959, pp. 339-40. ¹⁶ John Piper, The Pleasures of God, (Colorado Springs, CO: Multnomah Books), p. 129 in the 2012 revised edition. ¹⁷ Iain Murray, Jonathan Edwards: A New Biography (Edinburgh: Banner of Truth, 1987), p. 454. ¹⁸ J. I. Packer, Quest for Godliness (Wheaton, IL: Crossway Books, 1990), p. 160.

Ти своєю добротою,
Пригорнула нас собі.
Ми так схильні заблукати,
Відступати від твоїх доріг;
Наші душі і серця,
Збережи в Собі навек.

Так, мені потрібно, і я хочу, щоб Він приковував мене до себе щодня. Щоб Він поставив Свою печатку на мене. Злови мене. Тримай мене. Тримайся за мене. І доктрини благодаті є досконалим задоволенням для цих бажань. Це саме те, що Бог обіцяв зробити для мене. «І складу з ними вічного заповіта, що не відвернуся від них, щоб їм не чинити Свого добра, і дам їм у серце Свій страх, щоб не відступали від Мене! » (Єр. 32:40). «бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правицею правди Своєї тебе Я підтримаю.» (Іс. 41:10). Вночі я лягаю спати зі спокійною впевненістю, що вранці буду впевненим віруючим не завдяки своїй вільній волі, а завдяки вільній милості Бога. Це коштує більше, ніж мільйони доларів.

7. Ці істини змушують мене бачити все у світлі Божих суверенних цілей - що з Нього, Ним і до Нього, Йому слава навекі.

Через призму цих вчень я бачу, що все життя пов'язане з Богом і що Він є початком, серединою і кінцем усього цього. Там немає нічого, де Він не важливий. Він Той, Хто надає значення всьому (1 Кор. 10:31).

Бачачи Божу суверенну мету, виведену з Писання, і чуючи, як Павло каже, що «Хто все чинить за радою волі Своєї, » (Еф. 1:11), змушує мене бачити світ таким чином. Реальність стає наповненою Богом. Він - Всепроникаюча слава в усьому, що є. Усе від Нього і для Нього. Слова Джонатана Едвардса захоплюють мене, бо вони так чудово відображають значення вчення про благодать: «У знанні, повазі, любові, радості та вихвалянні Бога творінням слава Божа проявляється та визнається; Його повноту отримано та повернуто. Тут є і випромінювання, і поглинання. Яскраве світло сяє на і в творіння, і відбивається назад до джерела світла. Промені слави виходять від Бога, є чимось-Божественним і повертаються назад до свого джерела. Так що все від Бога і в Бозі, і для Бога; і він є початок, і середина, і кінець».¹⁹

8. Ці істини вселяють у мене надію, що у Бога є воля, право і сила відповісти на молитву, щоб люди змінилися.

Право на молитву полягає в тому, що Бог може зламати і змінити все, включно з людським серцем. Він може повернути волю. «Нехай святиться ім'я Твоє» (Мф. 6:9) означає: змусити людей, які не освячують ім'я Бога, освячувати Його ім'я. «щоб ширилось Слово Господнє та славилось» (2 Фес. 3:1) означає: відкрити серця Євангелію. Це те, що Бог зробив для мене у відповідь на молитви моїх батьків. Це те, що я зараз з радістю роблю для інших.

Я приймаю обіцянки Нового Заповіту і благаю Бога про те, щоб вони здійснилися в житті людей і серед усіх кордонів місії у світі. І причина, через яку я молюся таким чином, полягає в тому, що у Бога є право і сила робити це. Жодна людина не зможе перешкодити.

«Боже, візьми з плоті їхньої серце кам'яне, і дай їм серце тілесне» (Єз. 11:19).

«Господи, обріж серця їхні, щоб вони любили Тебе» (Втор. 30:6).

«Отче, вклади всередину них дух Твій і зроби так, щоб вони ходили в заповідях Твоїх» (Єз. 36:27).

«Господи, дай їм покаяння до пізнання істини, щоб вони звільнилися від тенет диявола» (2 Тим. 2:25-26).

«Отче, відкрий їм серця, щоб вони увірували в Євангеліє» (Дії 16:14). Молитва - це те, де більшість християн звучать як кальвіністи. Найщиріші християни моляться, вважаючи, що Він має право і силу не тільки зіцілювати людські тіла і змінювати природні обставини, а й суверенно перетворювати людські серця. Іншими словами, молитва заснована на здатності Бога долати людський опір. Це те, що ми просимо Його зробити. Це означає, що вчення про нездоланну благодать є великою надією на відповідну молитву в житті людей, за спасіння яких я прошу.

9 Ці істини нагадують мені, що євангелізація абсолютно необхідна для того, щоб люди прийшли до Христа і були врятовані, і є велика надія на успіх у тому, щоб привести людей до віри, але це навернення остаточно не залежить від мене і не обмежене твердістю невіруючого.

Вчення про благодать робить можливим євангелізацію серед духовно мертвих грішників. Без суверенної благодаті Божої ми можемо також проповідувати на кладовищі. Тому що ми справді проповідуємо на цвинтарі. Ось що таке цей світ. Істина про всеосяжну гріховність означає, що проповідь про хрест є дурістю для людини за своєю природою, і вона «А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно. » (1 Кор. 2:14). Таким чином, євангелізація має сенс тільки у світлі вчень про благодать. Ми дійсно віримо, що Бог може воскресити мертвих.

І ми знаємо, що він використовує людські засоби, щоб зробити це. «бо народжені ви не з тлінного насіння, але з нетлінного, Словом Божим живим та тривалим. » (1 Пет. 1:23). Суверенна робота Бога в тому, щоб дати нове життя мертвому людському серцю «через Слово Боже». І Петро додає: «а Слово Господнє повік пробуває! А це те Слово, яке звіщене вам в Євангелії.» (1 Пет. 1:25). Це Євангеліє. Це сила Бога до спасіння (Рим. 1:16).

Тому вчення про благодать дають надію на євангелізацію в найважчих обставинах. Мертвий є мертвим. Мусульмани, індуїсти або загартовані європейські постхристиянські секуляристи не більш мертві, ніж будь-яка інша «людина за своєю природою». І Бог робить неможливе. Він воскрешає мертвих (Єф. 2:1-6). Зіткнувшись із жорстокістю молодого багатого правителя, Ісус сказав: «Неможливе це людям, та можливе все Богові. » (Мф. 19:26).

Коли я дивлюся на завдання місій, що залишилися по всьому світу, я не впадаю у відчай. Радше я чую, як Ісус каже: «Також маю Я інших овець, які не з цієї кошари, Я повинен і їх припровадити. І Мій голос почують вони, і буде отара одна й Один Пастир!» (Івана 10:16). Не «можливо вони почують». Але «вони почують». Тому я кажу: це не може закінчитися невдачею. Вчення про благодать запалювали світові місії в житті Вільяма Кері, Девіда Лівінгстона, Адонірама Джадсона, Генрі Мартіна, Джона Патона і тисяч інших. І це той вплив, який вона справила на мене, оскільки я намагався зробити свій внесок у просування великої роботи граничних місій.

¹⁹Jonathan Edwards, The End for Which God Created the World, p. 275, in John Piper's, God's Passion for His Glory, (Wheaton, Illinois: Crossway Books, 1998), p. 248.

10. Ці істини переконують мене, що Бог переможе в кінці.

«Пам'ятайте про давнє, відвічне, бо Я Бог, і немає більш Бога, й нікого, як Я, що звіщаю кінець від початку, і наперед що не сталося ще, і що говорю: Мій замір відбудеться, і всяке жадання Своє Я вчиню» (Іс. 46:9-10).

Суть у тому, що Бог є Бог. Він абсолютно суверенний. І він милостивий поза всяким порівнянням із людиною. Він не залишив світ, щоб той загинув у своєму гріху. Він запланував, виконує і здійснить велике спасіння для Свого народу і свого творіння. Він зробив це з нескінченною мудрістю і любов'ю. Це означає, що Він зробив це, щоб Він міг отримати славу в нас, а ми отримали радість у Ньому. І це не може закінчитися невдачею. «а задум Господній навіки стоятиме» (Пс. 33:11)

Розділ 9

Заключні свідотства

Мета цієї книжки полягала в тому, щоб переконати розум щодо біблійної істини і в такий спосіб пробудити глибше переживання суверенної благодаті Божої. Я завжди усвідомлював жажливе речення: «Та й демони вірують, і тремтять. » (Якова 2:19). Іншими словами, можна бути впевненим у реальності на одному рівні й не мати солодкого досвіду цієї реальності на іншому рівні. Джонатан Едвардс сказав, що є два способи дізнатися, чи солодка липка коричнева речовина в мисці. З кольору, запаху і частинок стільників можна зробити висновок, що це мед, а потім зробити висновок, що він солодкий, тому що мед солодкий. Або ви можете спробувати його. Я молюся про те, щоб солодкість Божої суверенної благодаті була не тільки виведена, а й випробувана.

Я сподіваюся, що у вас буде приємний досвід перебування у величезному комфорті цих істин. Я хочу, щоб ви відчували величезний стимул для любові й праведності та для ризикованих місій, що впливають із цих істин. І я молюся, щоб ваш досвід пізнання і віри в суверенну благодать Божу був таким, щоб Бог здобув велику славу у вашому житті.

З цією метою я зібрав тут кілька свідчень того, що ці істини означали для деяких великих християн минулого. Для тих, хто справді знав вчення про благодать, ніколи не були просто умоглядними міркуваннями для розуму, але завжди були силою для серця і життя.

Августин Блаженний (354–430)

За тисячу років до Реформації Августин насолоджувався суверенним правом благодаті у житті. Він був остаточно звернений непереборною благодаттю Божою після розпусного життя. Він написав у своїй Сповіді (X, 40):

«Вся надія моя тільки на велике, велике милосердя Твоє. Дай, що накажеш, і повели, що хочеш. Ти наказуєш стриманість. Так, помірність робить нас зібраними і повертає до Єдиного, а ми пішли від нього, розкидаючись у різні боки. Мало любить Тебе той, хто ще щось кохає і любить не заради Тебе. О Любов, яка завжди гориш і ніколи не гаснеш, Боже мій. Боже милосердя, запали мене! Ти велиш помірність: дай, що накажеш, і повели, що хочеш!»²⁰

Це слова людини, яка любить істину непереборної благодаті, тому що вона знає, що без неї вона повністю зруйнована. Але також у своїх повчальних листах він пояснює цю улюблену істину (Послання 217 до Віталія Карфагенського):

«Якщо, як я обираю думати у вашому випадку, ви погоджуєтесь з нами, вважаючи, що ми виконуємо наш обов'язок, молячись Богові, як це заведено, для тих, хто відмовляється вірити, що вони можуть бути готові вірити, і для тих, хто чинить опір і протистоять його закону й доктрині, щоб вони могли вірити й слідувати йому. Якщо ви згодні з нами, думаючи, що ми виконуємо наш обов'язок, дякуючи Богові, як це заведено, для таких людей, коли їх перетворили, то ви обов'язково маєте визнати, що волю людей перевершує Божа благодать, і саме Бог примушує їх бажати те добро, від якого вони відмовились; ми просимо про це Бога, і ми знаємо, що це правильно, і ми дякуємо Йому за це».

Для Августина істина про нездоланну благодать була основою його молитов про навернення загинувших і його подяки Богові, коли вони навернулися.

Джонатан Едвардс (1703–1758)

Джонатан Едвардс, великий проповідник і богослов Нової Англії, однаково сильно любив ці істини. Він написав, коли йому було 26 років, про день, коли він закохався в суверенітет Бога:

«Відтоді й донині в моїй свідомості відбулися чудові зміни щодо доктрини про суверенітет Бога. ... Абсолютний суверенітет Бога - це те, у чому мій розум, здається, впевнений, так само, як у будь-якій речі, яку я бачу на власні очі. ... Вчення дуже часто виявлялося набагато приємнішим, яскравішим і солодшим. Абсолютний суверенітет - це те, що я люблю приписувати Богові ... Божий суверенітет завжди здавався мені великою частиною Його слави. Часто мені приносило задоволення наближатися до Бога і обожнювати Його як суверенного Бога».²¹

Джордж Уайтфілд (1714–1770)

Едвардс плакав відкрито, коли Джордж Уайтфілд проповідував у своїй церкві, через те, як сильно він любив проповідь, яку той проповідував. Уайтфілд був великим євангелістом і сказав: «Я приймаю кальвіністську схему не тому, що Кальвін, а Ісус Христос навчив мене цього».²²

Він благав Джона Веслі не протистояти доктринам кальвінізму:

«Я не можу винести думки про те, щоб протистояти вам: але як я можу уникнути цього, якщо ви підете (як одного разу сказав ваш брат Чарльз) вигнати Джона Кальвіна з Брістоля. На жаль, я ніколи не читав нічого, що написав Кальвін; мої вчення від Христа і Його апостолів; Мене вчили вони про Бога».²³

Саме ці переконання сповнили його святим завзяттям до євангелізації: «Вчення про наше обрання і вільне виправдання у Христі Ісусі щодня все більше і більше притискаються до мого серця. Вони наповнюють мою душу святим вогнем і вселяють у мене більшу віру в Бога, мого Спасителя.

Я сподіваюся, що ми запалимося один від одного, і що серед нас буде святе наслідування, яке найбільше образить людину і піднесе Господа Ісуса. Ніщо, крім доктрин Реформації, не може цього зробити. Усі інші залишають вільну волю в людині і роблять її, принаймні частково, спасителем для себе. Душа моя, не наближайся до таємниці тих, хто вчить цього. ...

²⁰ Quoted in Documents of the Christian Church, ed. by Henry Bettenson [London: Oxford University Press, 1967], p. 54. ²¹ "Personal Narrative," quoted in Jonathan Edwards, Selections [New York: Hill & Wang, 1935], p. 59.

Я знаю, що Христос - це все в усьому. Людина - ніщо: у неї є свобода волі йти в пекло, але немає нікого, хто б міг потрапити на небеса, доки Бог не створить у ній бажання і творення добра.

О, велич вчення про обрання та остаточну наполегливість святих! Мене переконують, доки людина не повірить і не відчує ці важливі істини, вона не зможе вийти з себе, але, переконавшись у них і переконавшись у їхньому застосуванні до її власного серця, вона справді ходить по вірі!²⁴

Джордж Мюллер (1805–1898)

Джордж Мюллер відомий своїми притулками, які він заснував, і дивовижною вірою, яку він мав, щоб молитися про Боже забезпечення. Не багато людей знають теологію, яка підтримувала це велике служіння. У 24 роки (1829), він пережив те, що пізніше запише таким чином:

«До цього періоду [коли я цінував тільки Біблію як свій стандарт судження], я був дуже проти вчень про обрання, особливо спокуту (обмежене спокутування) і остаточну наполегливу благодать. Але тепер я був покликаний досліджувати ці дорогоцінні істини Словом Божим. Бути готовим не мати власної слави в наверненні грішників, але вважати себе всього лише інструментом; і будучи готовим прийняти те, що сказано в Писанні, я повернувся до Слова, читаючи Новий Заповіт із самого початку, з особливим посиленням на ці істини.

На мій великий подив, я виявив, що уривків, які рішуче свідчать на користь обрання й наполегливої благодаті, було приблизно вчетверо більше, ніж тих, що, очевидно, виступають проти цих істин; і навіть ті нечисленні уривки, незабаром після того, як я їх вивчав і розумів, слугували підтвердженням для мене в наведених вище вченнях.

Що стосується впливу, який справила на мене моя віра в ці вчення, я змушений констатувати для слави Божої, що, хоча я все ще надзвичайно слабкий і в жодному разі не настільки мертвий для похотей плоті й похоті очей та гордості життєвої, хоч яким би я не був і яким би я повинен був бути, однак, по благодаті Божій, з того періоду я йшов ближче до Нього. Моє життя не було таким мінливим, і я можу сказати, що я жив для Бога набагато більше, ніж раніше».²⁵

Чарльз Сперджен (1834–1892)

Чарльз Сперджен був сучасником Джорджа Мюллера. Він був пастором Митрополичьої Скинї в Лондоні та найвідомішим пастором свого часу - і при цьому баптистом. Його проповідь була важлива для завоювання душ для Христа. Але яким було його благовістя, яке зачаровувало тисячі щотижня і приводило багатьох до Спасителя?

«У мене є особиста думка, що немає нічого важливішого, ніж проповідувати Христа і Христа розп'ятого, якщо тільки ми не проповідуємо те, що в наші дні називається кальвінізмом.

Так називають кальвінізм. Кальвінізм - це Євангеліє, і більше нічого. Я не вірю, що ми можемо проповідувати Євангеліє ... поки ми не проповідуємо суверенітет Бога в Його устрої благодаті; і якщо ми не звеличуємо виборчу, незмінну, вічну, перемагаючу любов до Єгови;

²² Arnold Dallimore, George Whitefield, Vol. 1 (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1970), p. 406. ²³ Там же, стр. 574

²⁴ Там же, с. 407.

І при цьому я не думаю, що ми можемо проповідувати Євангеліє, якщо не ґрунтуємо його на особливому спокутуванні (обмеженому спокутуванні) Його обраних та вибраних людей, яке Христос сотворив на Хресті; і при цьому я не можу зрозуміти Євангеліє, яке дозволяє святим відпасти після того, як їх покликано».²⁶

Він не завжди вірив у це. Сперджен розповідає про своє відкриття цих істин у віці 16 років:

«Народившись, як і всі ми за природою своєю, армініанем, я все ще вірив старим речам, які постійно чув з кафедри, і не бачив Божої благодаті. Коли я приходив до Христа, я думав, що все роблю сам, і, хоча я щиро шукав Господа, я не знав, що Господь шукає мене. ... Я можу пригадати той самий день і годину, коли я вперше здобув ці істини у своїй власній душі - коли вони, як каже Джон Буньян, випалені в моєму серці гарячим металом. ...

Одного разу вночі, коли я сидів у домі Божому, я не високої думки про проповідь проповідника, бо не вірив у це. Мене вразила думка: «Як ти став християнином?» Я шукав Господа. «Але як ви прийшли шукати Господа?» За мить у моїй голові спалахнула істина - я не мав би шукати Його, якби в моєму розумі не було якогось попереднього впливу, який змушував мене шукати Його. Я молився, я думав, але потім я запитав себе: як я прийшов помолитися? Я був змушений молитися, читаючи Писання. Як я прийшов, щоб прочитати Писання? Я прочитав його, але що привело мене до цього? Потім, через мить, я побачив, що Бог був в основі всього цього, і що Він був Автором моєї віри, і тому все вчення про благодать відкрилося мені, і від цього вчення я не відступив і донині, і я хочу зробити це своїм постійним визнанням: «Я повністю приписую свої зміни Богові»²⁷

Сперджен заснував коледж для пасторів і мав намір, щоб ключем до того, щоб стати гідним учителем у церкві, було засвоєння цих доктрин благодаті.

«Таким чином, армініанство винне в тому, що воно вводить в оману доктрини і служить перешкодою для ясного і повного розуміння Писання; оскільки воно спотворює або ігнорує вічну мету Бога, воно порушує сенс усього плану спокути. Дійсно, плутанина неминуча, крім цієї основоположної істини [про обрання].

Без цього бракує єдності думок, і, кажучи загалом, вони поняття не мають про будь-яку систему божественності. Майже неможливо зробити людину богословом, якщо ви не почнете з цього [вчення про обрання].

Ви можете, якщо ви, припустимо, відправите молодого вірянина до коледжу на роки, але якщо ви не покажете йому цей ґрунтовний план вічного заповіту, він не доб'ється великого прогресу, бо його навчання не буде відповідати, він не бачить, як одна істина відповідає іншій, і як усі істини мають гармоніювати разом...

Візьміть будь-яке графство по всій Англії, і ви знайдете бідняків, які живуть біля парканів або зливних ям, і які краще знають божественне начало, ніж половина тих, хто приїжджає з наших академій та коледжів, з тієї простої причини, що ці люди вперше дізналися в юності про систему, в якій обрання є центром, і згодом виявили, що їхній власний досвід точно збігається з ним».²⁸

²⁵ Autobiography (London: J. Nisbet & Co., 1906), pp. 33-34.

²⁶ Autobiography, Vol. 1 (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1962, orig. 1897), p. 168.

²⁷ Там же, с. 164-165

Розділ 10

Заключне звернення

Доречно, що ми закриваємо цю коротку книгу про доктрини благодаті, закликаючи тебе, читача, прийняти чудового Христа, який є вічним Автором цих доктрин. Зверніть увагу на прекрасне прохання, висловлене Дж. Пекером, великим сучасним захисником цих істин:

«На запитання: що я маю зробити, щоб спастися? старе євангеліє [кальвінізм] відповідає: вір у Господа Ісуса Христа. На подальше запитання: що означає вірити в Господа Ісуса Христа? Його відповідь така: це означає знати, що ти грішник, а Христос помер за грішників; полишати всяку праведність і впевненість у собі та повністю віддавати себе Йому за прощення й мир; і обмінювати свою природну ворожнечу й повстання проти Бога на дух вдячного підпорядкування волі Христа через оновлення свого серця Святим Духом.

І ще питання: як мені вірити в Христа і каятися, якщо у мене немає природної здатності робити це? Відповідь така: дивись на Христа, говори з Христом, волайте до Христа, яким ви є; сповідуйте свій гріх, своє нерозкаяння, невір'я ваше і покладайтесь на милість Його; попросіть Його дати вам нове серце, діючи в вас справжнім покаанням і твердою вірою; попросіть Його забрати ваше зле серце невір'я й написати Свій закон всередині вас, щоб ви ніколи не могли відхилитися від Нього. Звертайся до Нього і довіряй Йому якнайкраще, і молися про благодать, щоб повернутися і довіритися ретельніше; використовуй засоби благодаті, чекаючи, що Христос наблизиться до тебе, коли ти прагнеш наблизитися до Нього; дивись, молись, читай і слухай Слово Боже, поклоняйся і спілкуйся з Божим народом, і продовжуй, аж доти, доки не впізнаєш в собі без жодних сумнівів, що ти справді змінена людина, покаання віруюча людина, і що нове серце, якого ти бажав, було дано тобі».²⁹

Нехай Чарльз Сперджен поведе вас у молитві:

«Приєднуйтеся зі мною в молитві в цей момент, я благаю вас. Приєднуйтеся до мене, поки я вкладаю слова у ваші уста і кажу їх від вашого імені: «Господи, я винен, я заслуговую Твого гніву. Господи, я не можу врятувати себе. Господи, я хотів би нове серце і правильний дух, але що я можу зробити? Господи, я нічого не можу зробити, прийди і працюй у мені, щоб мені бажати і діяти заради блага Твого.

“Я знаю, один сильний Ти,
Мене, як грішника, спасти;
Якщо з Тобою я ожив,
До кого чи куди іти?”

Але тепер я від усієї душі закликаю Твоє ім'я. Тремтячи, але все ж таки вірячи, я повністю покладаюся на Тебе, Господи, я довіряю крові та праведності Твого дорогого Сина... Господи, спаси мене сьогодні, в ім'я Ісуса Христа».³⁰

²⁸ Charles Spurgeon, “Effects Of Sound Doctrine,” sermon delivered on Sunday evening, April 22, 1860, at New Park Street Chapel. ²⁹ J. I. Packer, *The Quest for Godliness* (Wheaton: Crossway, 1994), p. 144. ³⁰ Quoted in Iain Murray, *The Forgotten Spurgeon* (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1973), pp. 101-102.